

اداره خانسی :
فلطه نجشیه بازاری صاعجیلر خانده ۱۶

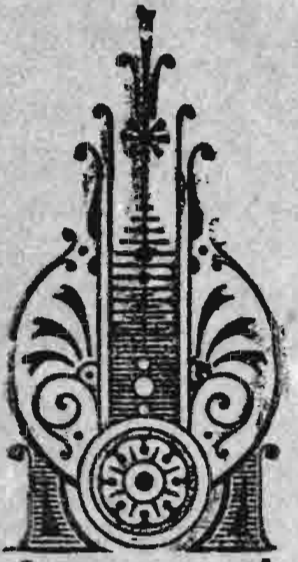
آهولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس ده خریستیدیس

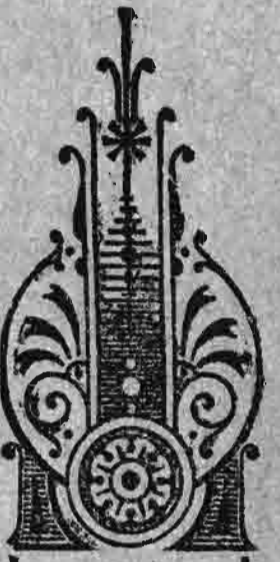
'Ασ'Οληα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Χ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Σ
Λ
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

Χ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Σ
Λ
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

Η ΠΡΩΪΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΥΠΕΡΦΥΕΣ ΘΑΥΜΑ

Όλους, απ' άκρου εις άκρον, ως μās ενώση ή χαρά. Ό γλυκός, ό ώραιος αυτής κρίκος, ως μās παρουσιάση ήνωμένους και ήδελφωμένους εις τό αίσθημα αυτό της ευγενοϋς αγαλλιάσεως και της φαιδράς πανηγύρεως. Όλοι, με τά ώραια σύμβολα της Άναστάσεως, υπερήφανοι πλέον και φαιδροί, άκτινοβολούντες και έορτάσιμοι, ως προσαγορεύσωμεν άλλήλους με τόν ώραιότερον χαιρετισμόν έξ άλλων, με τόν χαιρετισμόν, ό όποιος, γοργός, αλλά συναρπαστικός, δονεί την καρδίαν και εϋφραίνει την ψυχήν:

— Χριστός ανέστη!

Και ή χαρά μας ως εκδηλωθή πανταχοϋ. Άς σκορπισθή με τ' άρώματα του έκρος και τά μύρα τών Μυροφόρων εις τά πέρατα του κόσμου, χαρά άνοπόκριτος και ειλικρινής, διά νά διατρανώση τό μέγα γεγονός της Άναστάσεως.

Παρήλθον πλέον αι σκυθρωπαί ήμέραι, καθ' ως ή άμαρτία κατεδυναστέυε τάς ψυχάς και οι κλειοί βαρείς περιέσφιγγον την καρδίαν μακράν είναι αι ήμέραι, αι όποια προσωμοιάζον προς άτέρμονα και άναστρον νύκτα. Τώρα ή Άνάστασις άνέτειλεν, ή πυκνή νεφέλη, ή καλύπτουσα τό φωτοδόλον στερέωμα, συνεπτώθη, διά ν' άφήση τόπον εις τόν χαρμόσυνον στολισμόν και εις την παντοειδή της χαράς εκδήλωσιν. Και ή χαρά εκδηλοϋται απ' άκρου εις άκρον: εις τά πρόσωπα τών ανθρώπων και εις τάς έκτάσεις της φύσεως, εις τόν ήθικόν και υλικόν κόσμον, διότι είναι χαρά γενική, χαρά πάγκοινος.

Είναι και έν ταύτῳ χαρά ευγενής, χαρά μεγάλη, διότι είναι χαρά κοινής σωτηρίας. Είναι χαρά τσοϋτόω μεγαλειότερα, δσον άντανακλάται εις την ψυχήν μας από την χαράν του πλησίον, από την ευτυχίαν του άδελφοϋ, όστις ήτο τυφλός και άνέδλεψεν, άπολωλός και άνευρέθη.

Εις την χαράν λοιπόν αυτήν την πάγκοινον, ως μετάσχωμεν όλοι. Άν ή θλίψις ή ευγενής μās ένώνη και μās έξυψοί, ή χαρά ή ευγενής επίσης δέν μās ένισχύει ολιγώτερον. Η Άνάστασις ως ρίψη μέσα εις την ψυχήν μας τόν ώραιον σπόρον τών ευγενών αισθημάτων και τών ώραιών ιδεών, ό όποιος θα εκδηλωθή εις έργα λαμπρά και πανσέδαστα. Άς προσαγορεύσωμεν λοιπόν άλλήλους με τόν ώραιον χαιρετισμόν:

— Χριστός ανέστη!

ό όποιος συνοψίζει έν δράμα, διά νά παρουσιάση ένα οϋράνιον έξαγνισμόν, μίαν τραγωδίαν, ή όποια κατέληξεν εις μίαν έκθαμβωτικήν άποθέωσιν.

Ό Ναζωραίος τριήμερος νεκρός ανέστη εκ του τάφου του, όχι διότι τουτο άπήτει ή σωτηρία του ανθρώπινου γένους, αλλά, διά νά άπιστώση μίαν εισέτι φοράν τό λόγιόν του, τό όποιον κατάπληκτοι ήκουσαν οι άπλοϊκοί μαθηταί του:

— Ό πιστεύων εις έμέ, τά έργα, ά έγώ ποιῶ, κάκεινος ποιήσει και μείζονα τούτων ποιήσει.

Άς χαιρετήσωμεν λοιπόν ευφροσύνως την Άνάστασιν του και ως ένωτισθώμεν τών διαγμάτων της.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τανύσατε τάς χορδάς τών όργάνων, ως έτοιμασθούν ταχέως τά κύμβαλα και όλοι μαζί, όμόθυμοι εις την χαράν, ως ανακρούσωμεν τόν ύμνον της.

Χριστός ανέστη!

Η χαρμόσυνη αυτή προσφώνησις του άγγέλου, ως διαδράμη τά πέρατα, διά νά σκορπίση την γλυκεράν της συγκίνησιν, άλλ' ως εισέβη και εις τούς μυχούς της καρδιάς μας, διά νά έξυμνήση εκεί την χαράν.

Χριστός ανέστη!

Εις τό φαιδρόν προσφώνημα, φαιδρότεραν ως δώσωμεν την άπάντησιν και τό γοργόν έσμα της πανηγύρεως ά; δεχθή ως έπαδόν του την γοργότεραν ήχώ. Τι; μήπως σās συνέχει ή λύπη; Άλλά τί είναι ή λύπη ή πρόσκαιρος, ή δοκιμασία ή διαβατική, πρό της μεγάλης, της αιωνίας χαράς της Άναστάσεως;

Χριστός ανέστη!

Ό λίθος του τάφου έχει κυλισθή από τόν λευκόπετρον άγγελον και ή γλυκεία μορφή του νικητού του θανάτου ανεπήδησεν έξ αυτού φαιδρά και παρήγορος. Η Άνάστασις Έκείνου ά; άποκυλίση τόν λίθον, ό όποιος καλύπτει την καρδίαν σας και ως άφήση νά έκπηθήση έξ αυτής και νά διαχυθή γύρω σας ή χαρά, ή ευγενής και ώραια, που ύννώττει έντός της.

Η χαρά! Είναι ή δύναμις του ανθρώπου. Όταν ή χαρά είναι ευγενής ύψηλή και ώραια, είναι ό δημιουργός όλων τών άρεστών του, ό πολυτελής διάκοσμος της ζωής του, αι πέργυες, που τόν κάμνουν από άνθρωπου άγγελον και τόν φέρουν από της έλδος εις τούς αιθέρας. Η χαρά είναι, ό,τι τό πτηνόν, ή θλίψις, ό,τι ό σκόληξ. Τό πτηνόν κελαδεί επί τών άνθισμένων κλάδων του δένδρου, ό σκόληξ τρώγει την ρίζαν του και τό μαραίνει.

Άλλά που είναι δυνατόν νά ευρεθῆ ή χαρά; Παντοϋ, άρκει νά θαλήσετε: Εις την φύσιν, εις τόν κόσμο, εις την έορτήν, εις τό έαρ, γύρω σας, και έντός σας άκόμη, θα ευρετε χιλιάς λόγους και εισθε φαιδροί, και άλλους χιλιάς, διά νά λησμονήτε την λύπην. Η χαρά είναι καθώς ό άήρ πολύ δύσκολον νά ευρετε και μίαν έστω ρωγμήν βράχου, την όποιαν νά μη πληροί ό μυρωμένος άήρ του δάσους ή της θαλάσσης ό ευώδης ζέφυρος' και εις την σκοτεινότεραν ρωγμήν της καρδιάς σας θα ευρεθῆ επίσης έπαρκές σιουχείον χαράς, διά νά ζήσετε εις την άτμοσφαιράν του.

Δέν βλέπατε;

Κάθε τι, που έκτυλίσσεται άδιακόπως έμπρός σας, κάθε τι, τό όποιον προβάλλει εις την κινηματογραφικήν οθόνην ή χειρ της Προνοίας, είναι και μία άφορμή άπολαύσεως. Διατί νά κλείσωμεν τά μάτια μας πρό τών θεαλήτρων, διατί νά παραδιδώμεθα έρμαιον της σκυθρωπής φαντασίας; Άπεδοθώμεν εις τό φῶς και την ζωήν. Η χαρά και ή ευτυχία είναι τά αυθιγότερα όλων τών δώρων, με τά όποια έσκόλισε την ζωήν ή Δημιουργία' είναι πλησίον μας, πλησιέστερον άκόμη και από τό τεταμένο μας χέρι. Άρκει νά την ίδωμεν μόνον και νά την δρώσωμεν. Ό καρπός της είναι πάντοτε ώριμος και είναι έτοιμος νά θροοσίση την γευσίν μας.

Ό άνθρωπος δέν άντελήφθη αυτήν την μεγάλην αλήθειαν και, φερόμενος από πόθους άχαλινώτους, έπιθυμίας φαντασιώδεις, ποθών αιωνίως τό νέον, τό μακράν, τό άπω, παραβλέπει τό πλησίον, τό γύρω του, άκείνο άκριβώς, που τόν περιβάλλει. Τό περιφρονεί ως λιτόν, τό παρορῶ ως έπουσιώδες, τό παδοπατεί ως ευκαταφρόνητον, και όμως, αν ρίψη μίαν ματιάν όπίσω του, θα ίδη λεγεώνια ανθρώπων νά συνωθῆται, νά αγωνίζονται, νά σπεύδη προς ό,τι εϋρος ποδοπατεί, άκείνο δά, που νομίζει αυτός περιφρονητέον, τόσοι άλλοι πιστεύουσιν ως τόν ανώτερον βαθμόν της ευτυχίας του. Τι πρέπει λοιπόν νά κάμη εις την περιστασιν ταύτην; άπλούστερα νά άρκεσθῆ εις ό,τι κατέχει και έξ αυτού νά άνελήση την χαράν την άκίναστον, ή όποια υπό της Μοίρας τῷ έχει δοθῆ.

Χριστός ανέστη!

Ό ύμνος αυτός της έορτής, ό άγγελικός αυτός ύμνος, με τόν όποιον χαιρετάται τό μέγα θαύμα, ως χρησιμεύση ως έμβρατήριον προς την χαράν, ως μία κατεύθυνσις προς τά παρήγορα άντρα της. Ό πρωτότοκος τών νεκρών άνέθορον έν του τάφου, ό λευχειμωνών άγγελος ευαγγελίζεται την άπολύτρωσιν, αι Μυροφόροι υποδέχονται τόν Άναστάντα και ό κόσμος ανά τούς αιῶνας συμπάλλει μετ' αυτών.

Η άνοιξις, ή αιωνία αυτή χαρά, μās φθάνει με τάς ποικιλούσας καλλονάς της με τά υπέρλαμπρα θέλητρα τών άρμονιών της. Αι σκυθρωπαί ήμέραι εκδιώνονται από τό έσμα της άηδόνας και ή ζοφερά όμίχλη καταπίπτει, εις τό άρωμα τών πρώτων άνθισμένων λουλουδιών.

Η Άνάστασις και τό έαρ ως κάμουν εις την ψυχήν, ό,τι και εις την φύσιν, και ή μεγάλη μεταμόρφωσις τών συναισθημάτων ως έπιστέψη την περίερον τών παθών και της θλίψεως.

Τανύσατε λοιπόν τάς χορδάς τών όργάνων, ως έτοιμασθούν ταχέως τά κύμβαλα και όλοι μαζί, όμόθυμοι εις την χαράν, ως ανακρούσωμεν τόν ύμνον της Άναστάσεως.

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστός άνεστη! Η χαρά τόν κόσμο πλημμυρίζει. άκοϋς ευχές, άκοϋς φιλιὰ κι' ό νοϋς σου πτερυγίζει' πρόσωπα βλέπεις χαρωπά, γέλια ευτυχισμένα, λες κ' ή γιορτή περίλυπο δέν άφησε κανένα!

Χριστός άνεστη! ψάλλουνε ή κωδωνοκρουσίς, ό κόσμος βγαίνει χαρωπός από της εκκλησίας. Τά γιορτερά των φόρεσαν αι κόραι με καμάρι και τά ώραιά των μαλλιά έκτένισαν με χάρι.

Κ' ή πασχαλις γλυκόχρωμις, δροσάτες, μυρωμένες, προβάλλουν υπερήφανες, στέκουν καμαρωμένες, γιατί, λουλούδια του Χριστού, γλυκά σαν τῆ μορφή Του, γνωρίζουν πῶς έπλάσθησαν μόνο για τῆ γιορτή Του!

Χριστός άνεστη! τά πουλιά ψάλλουν μέσ' σι' άσματά των, τό λέγουν και τά λούλουδα με τό γλυκῆ άρωμά των, τό λέγει ό ήλιος ό λαμπρός με τῆ γλυκεία του ζέστη, κ' ή φύσις όλη άντηχεί: Ναι, αληθῶς άνεστη!

Κ. Ε.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Εκ του πραγματικού)

Όταν η Άννα ηθοιάθη το εγκλημά της, ήτο κατεστραμμένη έντελώς. Κάνεις πλέον δέν ήτο Ικανός νά τήν σώση. τίποτε δέν είμποροῦσε νά καταπραύνη τήν επαναστατημένην της συνείδησιν. Είχε μισήσει όλον τόν κόσμον και πρώτα-πρώτα τόν εαυτόν της.

Είς κἀνενα δέν έτόλμα νά έξεμολογηθῆ τó σφάλμα της, τó όποιον δέν ήτο μόνον σφάλμα Ιδικόν της, και δι' αυτό, βυθιομένη είς βαθύ ψυχικόν πένθος, έπλησε πικρά, εάν τήν Νιόβην, άλλ' όχι διότι είχε χάσει τά παιδιά της, άλλά, και πικρότερον, τήν τιμήν της αήτην...

Η Ιστορία της Άννας ήτο πολύ μικρά, εάν τά χρόνια της.

Κόρη μόλις δέκα έπτά χρόνων, είχε τήν ώραίοτητα της πρώτης νεότητος, καθώς και τήν απειρίαν τών άκανθών του βίου. Λουλουδι αυτή, δέν έφαντόζετο γύρω της, ότι τόσα έρπετά γυρεύουν με κάθε τρόπον νά μαράνουν τήν ζωήν, διά τά ραήσουν τούς ώραίους χυμούς της.

Δέν έφαντόζετο τίποτε απ' αυτά. Τά πάντα δι' αυτήν ήσαν άκακα και εθώα.

Κόρη πταχής οικουγείας, άντρούφη όμως από τούς γονείς της αυτή και ό πολύ μικρότερός της άδελφός με μεγάλην φροντίδα.

Άλλ' ίδού, ότι τό πρώτον δυστύχημα έρχεται άγριον και μοιραϊόν. Η μητέρα έρρωσταίνει βαρεια από έν άνιάτον νόσημα' δέν είμαι δυνατόν πλέον νά μένη είς τό σπίτι, κοντά στα παιδιά της, και τήν μεταφέρουν είς τό νοσοκομείον.

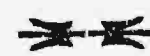
Ό πατήρ διαλείπει τό σπίτι του και, χάριν της ήσυχίας τών παιδιών του, αποφασίζει νά συγκατοικήσῃ μ' ένα πολύ στενόν συγγενή της γυναικός του, οικουγενείαρχην, σύζυγον και πατέρα.

Με αυτόν τόν τρόπον, έσκέπτετο ό πατήρ, θά ήδύνατο νά έξασφαλήσῃ είς τά παιδιά του τήν άνεσιν, και είς τόν εαυτόν του τήν πεποίθησιν, ότι τά έμπιστεύεται είς χείρας και φροντίδας συγγενικός.

Και εργάζετο, διά νά έπαρκέσῃ είς τās άπαιτήσεις της δοθενός γυναικός του και τών παιδιών του. Η ιδέα αυτή του ένίσχυε τās δυνάμεις του.

Άλλ' είς τό συγγενικό εκείνο σπίτι, είς τό όποιον έζητησε τήν προστασίαν, εύρε τόν δόλον και, άντι της σωτηρίας, τήν καταστροφήν. Ό στενός αυτός συγγενής ύπήρξε διά τήν Άνναν ό κακός της δαίμων' ό προστάτης έγενεαν ό όλειήρ της και μίαν ήμέραν ή ιεσρά παρθένος εύρέθη άτιμασμένη από αυτόν...

Όταν η Άννα ηθοιάθη τό εγκλημά της, τό όποιον δέν ήτο μόνον Ιδικόν της εγκλημα, ήτο κατεστραμμένη έντελώς. Μακρόν από τήν μητέρα της, δέν είξευρε ποῦ νά τό έξεμολογηθῆ και τί νά κόμη τό σπίτι. ποῦ έμεναν, ήτο πλέον δι' αυτήν τόφος. Με κάθε τρόπον έπρεπε νά φύγη απ' εκεί, άλλά πώς νά δικαιολογήσῃ τήν φυγήν της;

Όσον παρήρχοντο οι ήμέραι, τόσον ηθοιάντο νά σκιρταῖν τά σημεία άνοσίου καρπού, άνοσιωτέρου έρωτος, έρωτος ένόχου.

Τώρα τήν θλίψιν της ήθικης καταστροφής ηῦξανεν η άνησυχία. Ό πατέρας της, αν έμάνθανε τό φοβερόν αυτό γεγονός, η θά έγίνετο κακοῦργος, η θά άπέθνησκε, και τό σκάνδαλον μόνον θά επέπλεεν ως μούρη κηλίδς άνεξάλειπτος.

Η Άννα δέν έγνώριζε τί νά κόμη. Η άυτοκτονία είναι τό κατάντημα άσθενών ψυχών. Έκεινη, μ' όλην τήν παιδικήν ψυχήν, ποῦ είχαν, έσκέφθη, ότι επρεπε νά ζήσῃ, και με τήν ζωήν, ποῦ της υπελείπετο, νά έξιλεάσῃ τό σφάλμα της.

Δι ήμέραι παρήρχοντο και η άνησυχία της Άννας και η θλίψις της ηῦξανεν, ότε μία άπόφασις του πατέρα της έδωσεν είς αυτήν έλπίδα διεξόδου.

Τό κατάντημα, είς τό όποιον είργάζετο, έπρόκειτο νά σταλήν ένα εκ τών Ιταλλήων του ως περιεδεύοντα είς τās έπαρχίας, χάριν διακανόνισιως μερικτών λογαριασμών και αύξήσεως τών έργουσιών του. Ό πατήρ της Άννας, άποβλέπων είς τήν ωφέλειαν άφ' έός, γνωρίζων δέ, ότι και τό

ταξίδιον δέν θά ήτο μακρόν, έσκέφθη νά τό άναλάβῃ.

Τήν επομένην της άναχαρήσεως του πατρός της, η Άννα δέν εύρίσκετο πλέον είς τό συγγενικό εκείνο σπίτι, τό όποιον τήν κατέστρεψεν, άλλά με ραγισμένη καρδιά έκτύπη τήν θύραν ένός σπιτιού, ποῦ ήτο παρόμερα σέ μία πτυχήν τών Ταταούλων.

Μία μαυροφόρα γυναίκα τήν έδέχθη. — Καλώς τήν Άννα! καλώς τήν κόρη μου!

Η γεάνις με μισή φωνή απέδωκε τόν χαιρετισμόν και, όταν έμειναν μόναι οι δύο γυναίκες μέσα είς τό σαλονάκι, η Άννα έπεσεν είς τά γόνατα.

Και με δύο λόγια η κόρη, κατακόκκινη από έντροπή και διακοπτομένη από λυγμούς, διηγήθη είς τήν μαμήν τό άμάρτημά της.

Έκεινη της είπεν όσα είμποροῦσεν άνθαρρυντικά λόγια, τήν καθηούσας και της υπεσχέθη, ότι θά τήν βοηθήσῃ, όπως της ήτο δυνατόν, άφ'ού άλλωςτε, ήτο φίλη της μητρός της. Και η κυρία εκείνη δέν διέψευσε τήν υπόσχεσιν της. Περιποιήθη τήν Άνναν, όσον είμποροῦσε καλλίτερα, και τότε τήν άφήκε νά φύγη, άφ'ού έγέννησαν ένα κοριτσάκι, τόν καρπόν του άνοσίου έρωτος...

Όταν ό πατέρας της επέστρεψε, τήν εύρε κλυμήν είς τό πλευρόν της μητρός, ποῦ απέθνησκε.

Τά χρόνια επερνοῦσαν. Η Άννα, ό πατέρας της και ό άδελφός της κατοικοῦν είς άλλην συνοικίαν. Η κόρη εργάζεται όπισω από τό μακροβασμένο παραπέτασμα του έσωματίου της και οὔτε η κίνησις του δρόμου, οὔτε ό πόθος του ήλιου τήν κάμνουν νά σηκάσῃ τά μάτια και νά σπρέψῃ έξω.

Ράπτει χίλια δύο μικρά πράγματα, πολλά από τά όποια τό στέλλει άνωνύμως είς τά σωματεία, ποῦ προσεταιρίζουν τά όρφανά, τά έκθετα, τά άγκαταλειμμένα.

— Ποιός ξεύρει, έσκέπτετο, ίσως τό παιδί μου μία μέρα φορέσει κἀνενα απ' αυτά έδώ τά ρουχαλάκια, ποῦ τοῦραψεν η δική του η μητέρα, ποῦ οὔτε έγνώρισεν, οὔτε θά γνωρίσῃ καμμιά φορά!

Είμαι άλλθια, ότι δέν έγνώριζε πολλός λεπτομερείας διά τήν τύχην του κοριτσιού της' άπεθυμείτο μόνον τά τελευταία λόγια της καλής έκείνης γυναικός:

— Ένοια σου, κόρη μου, θά τό βαπτίσω, θά του δώσω τό όνομά σου και θά τό βάλω σέ πολύ καλό μέρος. Τό παιδάκι δέν θά μάθῃ καμμιά φορά τό σφάλμα της μητρός του.

Και οι λόγοι αυτοί τήν παρηγοροῦσαν. Πολλάκις ό πατέρας της έφερε και καμμίαν πρότασιν γάμου, άλλ' εκείνη πάντοτε ηθεύετο.

Έξαφνα ό πατέρας έρρωσασῆ βαρεια.

Η Άννα είς τό πλευρόν του είναι όλη άφοσίωσις, περιποίησης, λατρεία. Μέσα είς τās περιποιήσεις της θέλει νά έκχύσῃ όλην τήν αγάπην της κόρης, ποῦ ζητεί νά έξιλεάσῃ, και με τήν άφοσίωσιν ζητεί νά κερδίσῃ τήν γαλήνην της συναϊδήσεως.

Άλλ' η θεραπεία δέν έρχεται και, ένῶ οι ψυχραίνόμεναι χείρες του άποθνήσκοντος ζητοῦν νά εύλογήσουν τήν άφωσιωμένην κόρην, εκείνη έφώνησε:

— Πατέρα μου, πατέρα μου, συγχώρησέ με!...

Μετά τόν θάνατον του πατρός της, άφιερρώθη έξ ολοκλήρου είς τήν αγάπην του άδελφού της, διά τόν όποιον ήτο μητέρα, προστάτης και φίλη άφωσιωμένη. Και έρρωσασεν, όχι μόνον διά τά όρφανά και τά έκθετα, άλλά και διά τήν εύημερίαν του μικρού της άδελφού, τόν όποιον του υπεσχέθη, ότι θά τόν έσπούδαζεν.

Είχον παρέλθει δύο έτη από τόν θάνατον του πατρός της.

Η Άννα δέν έπαυε νά σκέπτεται διά τήν μικράν της κόρην, της όποιας δέν είξευρε τήν τύχην, ότε έδέχθη όλως έξαφνικά τήν έπίσκεψιν μιας γραίας.

Κάτω από τά άσπρα μαλλιά και τās πυκνάς ρυτίδας, η Άννα δέν ηργήσεν ν' άναγνωρίσῃ τήν εύεργέτιδά της μαμήν.

— Κόρη μου, της λέγει, ηλθεν η σειρά μου τώρα νά κτυπήσω τό σπίτι σου. Όταν έφευγες από τό Ιδικό μου πριν τόσα χρόνια τώρα, σου είχα υπόσχεθῆ, ότι τό κοριτσάκι σου θά εφρόντιζα νά δοθῆ σ' ένα πολύ καλό σπίτι, και νά τό αγαποῦνε αληθινά. Έκράτησα τήν υπόσχεσιν μου. Τό έδωσα είς έν άνδρόγυνο, ποῦ δέν έκομνε παιδιά και τό όποιον μου είχε ζητήσει νά τούς εύρω ένα παιδάκι. Τό κοριτσάκι σου έμεγάλωσεν, είναι

ώραιο, είται καθώς: θά ήθελες νά τό έβλεπες. Άλλά κατώρθωσα και περισσότερον από ότι σου υπεσχέθηκα: Η κυρία, ποῦ υιοθέτησε τήν μικράν Άνναν, απέθανε πριν έξη μήνες και ό κύριος άπειόθη νά ξαναυμφευθῆ. Όταν του έπρότεινα αυτό, εκείνος μου είπεν: «Έχεις δικηο, κοκκάνα μου, με συλλογίζομαι τήν Άνναν μας, φεβιύμαι πολύ της μητριαίς!» Τότε έγώ του άπεκρίθηκα: «Η Άννα είναι δική μου: θέλω τό καλό της, γυρεύω τήν αγάπη της: άκου με, και λέγω: έκαμες ένα καλό, έσωσες ένα κοριτσάκι εθώο, συμπλήρωσέ το, σώσε και τήν παιδί εθώα μητέρα του». Έκεινος, κόρη μου, έδέχθη και τώρα περιμένω από λόγου σου τήν άπάντησιν...

— Καλή μου κυρία, καλή μου μητέρα, ήτο η άπάντησις της Άννας, ποῦ διακόπτετο από τούς λυγμούς: μου έσωσες τήν κόρη μου, τώρα μου δίδεις και τό δικαίωμα νά με φωνάζῃ μητέρα. Σ' εύχαριστώ, σ' εύγνωμονώ αιδένια...

Όλίγας ήμέρας μετά τήν σκηγήν αυτήν, άκριβώς τήν ήμέραν της Άναστάσεως, η γραία μαμή, συνοδευμένη από τήν Άνναν, έμβαινεν είς ένα πλοσίω σπίτι. Είς μεσήλιξ κύριος, ό μέλλον σύζυγός της, τήν υπεδέχθη.

Όμίλησαν άκριτά, έπειτα ό κύριος προσέθηκεν: — Έχω και ένα κοριτσάκι, τό όποιον θά σάς παρακαλέσω νά τό αγαπάτε ως Ιδικόν σας.

Η Άννα κατεβίβασε τά μάτια, χωρίς ν' άπαντήσῃ, ένῶ είς ένα κτύπον του κωδωνίσκου η ύληρέτρια οδηγεί μίαν χαριτωμένην παιδίσκην.

— Σου παρουσιάζω τήν νέαν μητέρα σου, Άννούλα μου: θά τήν αγαπάς, δέν είν' έτσι;... Τρέξε τώρα νά τήν φιλήσῃς.

Η μητέρα δέν εκρατείτο πλέον' έρρίφθη είς τήν κόρην της. Μέσα από τά δάκρυα της χαράς και τούς λυγμούς ήκουε κἀνεις τās ώραίους αυτές λέξεις:

— Κόρη μου! κόρη μου!

— Μητέρα!

A.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥ

Σ' έρημομένη σκοτεινά ήταν ό κόσμος βυθισμένος και σέ μίαν άπιστη γωνία ένας Θεός παραδομένος.

Και με τήν θεία τήν φωνή είπεν: «άλλήλους αγαπάτε», γενήτε όλοι άδελφοί, όπου κι' αν είσθε, όπου κι' αν πάτε.

Και έγυριεν ό ουρανός κι' αγάπη όλόγυρα έχύθη.

Τήν μοίρασε στοῦ καθενός, στοῦ καθενός θνητού τά στήθη.

Κ' έτσι καθένας νά μπουρῆ όλον τόν κόσμο ν' αγαπή, όσους θεωρεί και δέν θεωρεί, όπου κι' αν είναι, όπου κι' αν πάη.

Κ' έγώ, αγάπη μου χρυσή, απ' τ' ουρανού κι' έγώ τό θόλο έπληρ' αγάπη περισσή για ν' αγαπώ τόν κόσμο όλο.

Μα τώρα... πώς νά σου τό πώ; άντι νά ζω για τόν καθένα, άντι τόν κόσμο ν' αγαπώ, έγώ αγαπώ μονάχα εμένα!

Ι. Π.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Η ΜΑΡΙΑΜ

Οὐδείς δύναται νὰ ὑπάρξῃ καλλίτερος καὶ τελειότερος χαρακτηρισμὸς τῆς ἁγίας αὐτῆς γυναικὸς ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸν, ὅτι ἦτο **μητέρα**.

Ἡ Μαριάμ, ἡ Μητροπάρθενος, ὑπῆρξε πρὸ παντὸς μητέρα καὶ πρόσωπον πάντοτε μητρὸς τὴν βλέπομεν διαδοξαματίζουσαν, ὡς αἰεὶ κἀμνον περι αὐτῆς μνεῖαν οἱ Ἐθαγγελισταὶ καὶ ἡ Παράδοσις.

Μητέρα βλέπομεν αὐτὴν κατὰ τὸν θεῖον τόκον, μὲ μητρικὰς περιποιήσεις ἐπιμελουμένην τοῦ βρέφους αὐτῆς· ὡς μητέρα πάλιν, κηδομένην τῆς ζωῆς του, τὴν βλέπομεν ὁδοιποροῦσαν μέχρις Αἰγύπτου καὶ μητέρα τὴν ἐπαναβλέπομεν πάλιν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπου, ἐπανελθούσα μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ τέκνου τῆς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐγκαθίσταται, ἀσχολουμένη, ὡς ὅλαι οἱ γυναῖκες τῆς κόμης ἐκείνης καὶ τῆς τάξεως αὐτῆς, εἰς τὴν οἰκιακὴν θεραπείαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῶν γυναικῶν ἀσχολίας.

Οὐδὲν τὸ ἰδιαιτέρον εἶχεν ὁ βίος τῆς ἐκείνης. Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τριάκοντα σχεδὸν ἔτη, καθ' ἃ ὁ υἱὸς τῆς εὐρίσκειτο ἐν Ναζαρέτ, ἄγων τὸν βίον τῆς τάξεως τῶν ὁμηλικῶν του, τὸν βίον τοῦ υἱοῦ τοῦ τέκνου, αὐτῆ, ἀφωσιωμένη εἰς τὰς ἀσχολίας τῆς, ἐνηθεν, ἐμαγεύρευσεν, ἐφαρῆν ἀπὸ τὴν κοινῆς τῆς κόμης βρῦσιν νερὸν μὲ τὴν ὑδρίαν ἐπ' ὤμων, ὡς συνειθίζουσιν ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων. Ἡ κρήνη τῆς Ναζαρέτ, ἡ καὶ μέχρι σήμερον σωζομένη, ὀνομάζεται «κρήνη τῆς Παρθένου».

Οἱ καλλιτέχναι τῆς Ἀναγεννήσεως μᾶς παρουσιάζουσιν διαφόρους εἰκόνας τῆς Μαριάμ ἐκ τῶν σκητῶν τοῦ βίου αὐτῆς. Καὶ βλέπομεν τὴν Παναγίαν πολυτελῆ περιβεβλημένην ἀμφίσειν, μὲ χρᾶσπεδα ἐσθῆτος χρυσοκέντητα, μὲ ρόδα ἐστρωμένα περὶ αὐτὴν, μὲ πολυτέλειαν, μὲ λαμπρότητα, μὲ χλιδὴν. Πόσον διάφορος ὅμως ἦτο ἡ πραγματικότητα! Ἐκτὸς τῶν ρόδων τῆς Γαλιλαίας, τὰ ὅποια ἀφθονοῦσιν ὄντως εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, οὐδὲς ἄλλος διάκοσμος ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὴν μητέρα τοῦ Ναζωραίου, ἀφοῦ αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ τέκνου τῆς ἔξω ἐν πενήτῃ, τὴν ὁποίαν οὐδὲς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ.

Κατὰ τὸν δημόσιον βίον τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ του σπανιώτατα τὸν ἠκολούθει. Δὲν τὸν συνώδευσεν εἰς τὰς περιοδείας τῶν διδασκαλιῶν του, τὴν βλέπομεν ὅμως μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον τῆς Κανά καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὸ Πάθος.

Καὶ ἐκεῖ πάλιν ἀναφαίνεται ἡ μητέρα. Ἐκείνη, ἡ ὁποία ἦτο μακρὰν τῶν τόσων τοῦ υἱοῦ τῆς δεξιῶσεως, μακρὰν τῶν πανηγυρικῶν ὑποδοχῶν, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμνε ὁ παρ' αὐτοῦ εὐεργετούμενος λαὸς, ἐκείνη, ἡτις ἀπὸ μακρὰν ἐδοκίμαζε τὴν χαρὰν, εἶχεν ὅλον τὸ θάρρος ἐκ τοῦ συνέγγυς νὰ δοκιμάσῃ τὴν θλίψιν, καὶ τὸ θάρρος αὐτὸ βεβαίως τῆς τὸ ἔδωκεν ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά.

Τὴν βλέπομεν παρὰ τὸν σταυρὸν ὀδυρομένην, τὴν βλέπομεν αὐτὴν ἀφοβὸν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ τρόμος συνεῖχε τοὺς μαθητὰς, νὰ παρακολουθῇ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ μαρτυρικοῦ βίου τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ νὰ τὸν ἐνισχύῃ διὰ τῆς παρουσίας τῆς, μόνῃ αὐτῇ σχεδὸν διαλιπούσα τὴν ἐγκατάλειψιν, ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου εὐρίσκειτο.

Φαντάζεται τις βεβαίως τὴν θλίψιν τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς φιλοστόργου ἐκείνης μητρὸς, ἡτις ἔβλεπε τὸ τέκνον τῆς ὄχι μόνον θνήσκον, θνήσκον ἀπλῶς τὸν φυσικὸν θάνατον, ἀλλὰ θνήσκον ὡς κακοῦργος, ἐγκαταλειμμένον.

Ἄλλ' ἐκείνη, ἡτις ἐδοκίμασε μέχρι τρυγῶς τὸ πικρὸν αὐτὸ ποτήριον τοῦ μαρτυρίου, ἔλαβε καὶ τὴν παρηγορίαν ἐκ μέρους φιλοστόργου υἱοῦ θνήσκοντος:

— Μήτηρ, ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου, τῇ λέγει ἐκεῖνος, δεικνύων τὸν μόνον μαθητὴν παρεσιῶτα παρὰ τὸν σταυρὸν.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως λέγει πρὸς τὸν Ἰωάννην:

— Ἴδου ἡ μήτηρ σου.

Ὁ μαθητὴς τὴν ἔλαβεν εἰς τὰ ἴδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ δὲν ἠσύχαζε· μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας γυναῖκας,

θαρραλεώτεροι αὐταὶ τῶν ἀνδρῶν, μετέθησαν τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου, διὰ νὰ ἀπονεύσωσι τὰς τιμὰς, τῶν ὁποίων ἐστερήθη ὁ Μέγας Νεκρὸς, ἀλλ' ἀντὶ τῶν θρήνων καὶ τῶν ὀδυρῶν, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου ταῖς ἔδωκε τὸ μύρον τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἰκανοποιήσεως.

Ἐπανερχεται ἡ σιγὴ τῶν Ἐθαγγελιστῶν καὶ χρονογράφων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν ὑπόλοιπον τῆς Παναγίας βίον, μέχρις οὔ, ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα, μνημονεύεται, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, συγκεντρωθέντες ἐν Γεθσημανῇ, παρὰ τὴν ἐτοιμοθάνατον μητέρα τοῦ Διδασκάλου των, τὴν ἐκήδευσαν σεμνοπρεπῶς.

Αὐτὰ περίπου εἶναι γνωστὰ περὶ τῆς Μαριάμ, τῆς Παναγίας, καὶ ὅλ' αὐτὰ τὴν χαρακτηρίζουσι πρὸ παντὸς ὡς **μητέρα**.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Πρόσωπον καὶ ὄνομα γνωστὸν εἰς τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Μάγδαλα, μικρὸν χωρίον τῆς Τιβεραϊδος, καὶ ὑπῆρξε γυνὴ ἀμαρτωλοῦ παρελθόντος, γυνὴ προεγγραμμένη ὑπὸ τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως. Ἀναφέρεται περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις τῆς ἐξέβαλε τὰ «ἑπτὰ δαιμόνια», ὑφ' ὧν κατετρώχετο. Ἄλλ' ὅτι εἶναι ἐν τῷ βίῳ τῆς γυναικὸς ταύτης ἀναμφισβήτητον, εἶναι ἡ μετάνοιά τῆς ἡ ἐνθερμος καὶ ὁ πρὸς τὸν Διδάσκαλον καὶ σωτήρᾳ τῆς ζήλος. Αὐτῇ, εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης, περιέλουσε τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ διὰ πολυτίμου μύρου καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἀκολουθῇ κατὰ τὰς περιοδείας τοῦ κηρύγματος.

Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ἠδύνατο πάντοτε νὰ κατανοῇ τὰ διδάγματα τῆς, ἀλλ' ἡ διδασκαλία τοῦ Ναζωραίου ἦτο πάντοτε γλυκεῖα καὶ παρηγορῶς· ὁμίλει διηνεκῶς τὴν γλώσσαν, ἡτις τόσον ἠδέως ἠκούετο ὑπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν μετανοούντων καὶ ὑπὸ τῶν δυναστευμένων πτωχῶν ὁμίλει περὶ ἀντιμισθίας τούτων ἀφ' ἑνός, περὶ τῆς παρότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ κοινῶ Πατρὸς ἀφ' ἑτέρου. Ἡ Μαγδαληνὴ, μετὰ πολυτάλαττα βίον εὐροῦσα τὴν γαλήνην τῆς μετανοίας ἐν τῇ νῆα ζωῆς, ἠγγνωμόνευε πρὸς τὸν σωτήρᾳ τῆς, ὅστις τὴν ἐπανάφερε διὰ τῆς μετάνοιας εἰς τὴν ἀθωότητα τῶν πρώτων τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἡμερῶν. Τὴν Μαγδαληνὴν εὐγνωμονοῦσαν ἰδιαιτάτα βλέπομεν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτῇ, μετὰ τινων ἄλλων γυναικῶν, ἀπετέλεσαν τὴν χορείαν τῶν Μυροφόρων, διὰ νυκτὸς προσῆλθον εἰς τὸ μνήμα, ἵνα ἀπονεύσωσι τὰς καθιερωμένας εἰς τοὺς νεκροὺς τιμὰς. Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ἡ εὐροῦσα κενὸν τὸν τάφον, ἡ Μαγδαληνὴ ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναγγελίαν ταύτην ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὸ μνήμα πρὸς συνάντησιν τῶν ὑπολοίπων γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἀφῆκεν ἐκεῖ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Μαγδαληνὴ ἐφοβέτο, ὅτι ἐκλείψαν τὸν Διδάσκαλον καὶ ἐκλείπει πικρῶς, μὴ γνωρίζουσα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Τότε παρουσιάζεται αὐτῇ, παρὰ τὸ μνήμα, ὁ Χριστός. Ἐκείνη, μὲ τὰ μάτια θολωμένα ἐκ τῶν δακρῶν, δὲν τὸν ἀναγνωρίζει, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν του: διατί κλαίεις; φρονοῦσα, ὅτι ὁμίλει πρὸς τὸν κηπουρὸν τοῦ Ἰωσήφ, ἐκθέτει τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς τῆς.

Ὁ Χριστὸς τότε τὴν προσφωνεῖ:

— Μαρία!

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην εὐθὺς ἡ Μαγδαληνὴ ἀνιῆται καὶ φωνάζει ἑξῆς: ἕκχαρος ἐκ χαρῆς:

— Ραβουνί! ἦτοι: Διδάσκαλε!

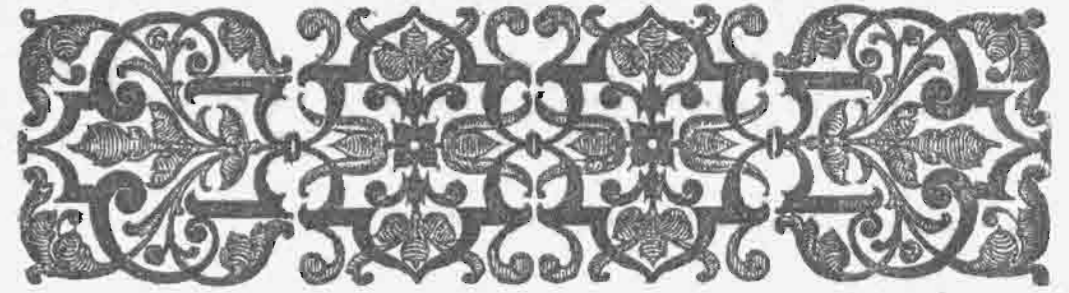
καὶ σπεύδει νὰ ἐναγκαλισθῇ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἐκεῖνος τῇ λέγει:

— Μὴ μου ἅπτου!

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπῆρξεν ὁ κήρυξ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, συνδεθεῖσα τρυφῶς μὲ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ὑπερφουλοῦς τούτου θαύματος.

Περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης οὐδὲν ἐξηκριβωμένον γνωρίζομεν μετὰ ταῦτα. Ἡ Παράδοσις λέγει, ὅτι ἔζησε τριάκοντα ἔτη μετὰ ταῦτα ἐν σπηλαίῳ μετανοοῦσα, ἑτέρα δὲ πληροφορία, ὅτι ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ, κηρύττουσα τὸν Χριστόν.

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ Μαγδαληνὴ ἀποτελεῖ φωτεινὸν πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὴ κατὰ τὴν τελευταίαν του περίοδον ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πρότυπα, τὰ ὅποια ἡ Τέχνη μετὰ στοργῆς περιβάλλει. Σώζονται ὑπέροχοι πίνακες διαπρεπῶν ζωγράφων, παριστῶντες τὴν Μαγδαληνὴν μετανοοῦσαν.

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

Μέσα εἰς ἓν κομμὸν καλάθκι μου φθάνουν καὶ ἐφέτος, συνήθως ἐτήσιος στολισμὸς, μερικαὶ δέσμαι ἀπὸ ὠραίας πασχαλιῆς, ποῦ φέρουν ἀκόμη νεοπὰ τὰ μαργαριτάρια τῆς πρωινῆς δρόσου. Εἶναι ὅπως πάντοτε τὰς ἐγνώρισα. Εἰς τὰ ὠραῖα των χρώματα ἀπλόνεται ἡ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τὰ σπλάγγνα των ἐκφεύγει ἐν λεπτόν, ἀσύλληπτον σχεδόν, ἄρωμα, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ἀγγελικὸν ὕμνον.

Φαίνεται τὰ ὠραῖα αὐτὰ λουλούδια, ποῦ συνέδυσαν τὴν ζωὴν των μὲ τὴν ὠραιότεραν ἐορτὴν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἔχασαν τὸ ἀρχαῖον ὄνομά των, διὰ νὰ παρουν ἐν ἄλλο, πειὸ χαρακτηριστικὸν ἀκόμη, ἀπὸ τὴν νεῶν θρησκείαν, ὅτι ἀποτελοῦν μίαν θαυμασίαν ἐναρμόνιον πρὸς τὴν ἐορτὴν, καὶ ποῦ νομίζει πᾶνεις ὡς ἀναπόσπαστον ἀπήχησιν τῆς μεγάλης χαρᾶς, ἡ ὁποία ἐξεχύθη ἀπὸ τὸν κενωθέντα τάφον.

Ἐρχονται, ἀληθινά, ὕστερον ἀπὸ τὴν φρικτὴν δοκιμασίαν, νὰ ἐπουλώσουν τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὁ ἀκάνθινος στέφανος καὶ τὰ εἰς τὸ τρωθὲν στήθος. Ἐρχονται, διὰ νὰ φέρουν τὴν λήθην διὰ τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις, τὴν παρηγορίαν διὰ τὰ θλιβερὰ συναισθήματα. Ἐρχονται, θαυματουργὰ καὶ αὐτὰ, διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Ζωὴν μέσα εἰς μίαν τρωθεῖσαν μαρδίαν. Ἐρχονται, διὰ ν' ἀναστήσουν ἓνα νεκρὸν!

Ὁ Χριστὸς ἀνστήθη!

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἀνθρωπίνην του ὑπόστασιν ἀπὸ τὸ ἄρωμα ἐνὸς λουλουδιοῦ, ἐνὸς τρυφεροῦ ἀδελφοῦ των, δὲν εἰμποροῦσε νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὸ μύρον, ποῦ ἦλθαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ χαριτωμένα αὐτὰ λουλουδάκια, τὰ ὅποια, καθὼς λέγει ἡ Παράδοσις, μόλις τὸ σῶμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου ἐκάλυψε τὸ χῶμα τοῦ τάφου, ἐφύτρωσαν γύρω του καὶ ἐψαλλον ἓνα σιγῆλον ἔξοδιον ὕμνον. Καὶ ὁ ἄρωματισμὸς των ὕμνων αὐτῶν διέσχισε τὸ χῶμα τοῦ τάφου, ἀπέσπασε τὸν βαρὺν ὀγκόλιθον, ἔλαβε μαρφήν ἀγγέλου καὶ ἀνστήσας τὸν Χριστόν.

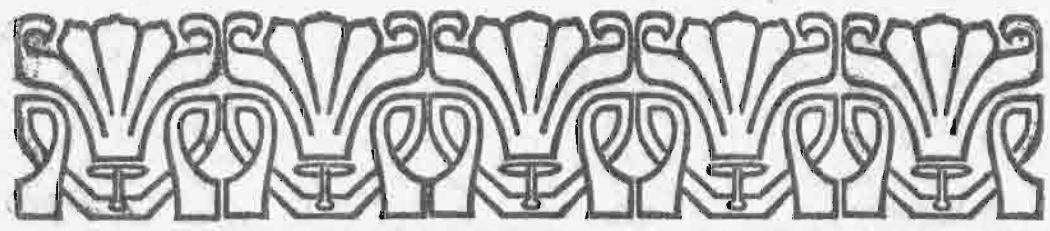
Αὐτὰ λέγει μία παλαιὰ παράδοσις διὰ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ λουλουδάκια, τὰ ὅποια κάθε χρόνον εἰς τὴν ἴδιαν ἐποχὴν, μὲ συμπαθεῖς εὐλόβειαν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου θαύματος, ἐρχονται, διὰ νὰ στολισοῦν τὴν Ἀνάστασιν καὶ νὰ μᾶς ἐπαναλάβουν τὸν ὕμνον των. Ἀλλὰ δὲν ἐρχονται μόνον, διὰ νὰ μᾶς ἐξυπνήσουν τὰς ἀναμνήσεις, δὲν ἐρχονται, διὰ νὰ μᾶς ἐπενθυμίσουν τὸ εἶπαμον εἰς τὸν μέγαν Νεκρὸν.

Εὐλογημένα λουλουδάκια! Σκορπισθεῖτε, σκορπισθεῖτε ἀφθονα, παιδρά, ἐλπιδοφόρα παντοῦ· ἐμβήτε καὶ εἰς τὸ πειὸ μικρὸν καλυβῆκι, ποῦ τὸ στήριζον τέσσαρες μόναι σανίδας, καθὼς καὶ εἰς τὸ καλλιμάγαρον μέγαρον, ποῦ βλέπετε ὑπερῆφανον ἐπὶ ὑψηλά· καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔχετε νὰ ἐκτελέσετε τὸ εὐγενὲς σας ἔργον. Ἐκχύσατε, μαζὶ μὲ τὴν εὐωδίᾳ σας, καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ψυχικῆς γαλήνης, διώξατε τοὺς μαύρους πόθους, σβύσατε τὰ μαῦρα ὄνειρα, εἰς τὰς μελαγχολικὰς ψυχὰς ρίψατε ἀπὸ τὸ σωτήριον βάλασμόν σας, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς ἐπουλώσῃ, καὶ εἰς τὸ μάτι, ποῦ ἐστὲν ὄψαν τὰ δάκρυα, χαρίσατε τὴν δρόσον τῆς χαρᾶς. Θὰ εὐρετε λύπην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀναστήσατέ τὴν εἰς χαρὰν· θὰ εὐρετε ἀπογοήτευσιν; χαρίσατε τὴν ἐλπίδα.

Σκορπίσατε, σκορπίσατε τὴν μαγικὴν σας γοητείαν, ὁμίλησατε τὴν ἀθάνατον σας γλώσσαν, ποῦ ἐννοεῖ κάθε ψυχὴ, καὶ θὰ ἰδῆτε νὰ ἐκπηδήσουν ἀπὸ τὰ ἐρέβη τόσαι ψυχαὶ καὶ ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τόσαι καρδίαι φαιδραὶ, χαρωπαὶ, νεανικαὶ κλέον, διὰ νὰ ἐορτάσουν πανηγυρικῶς τὴν μεγάλην Ἀνάστασιν.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Όσον μεγαλώνεται ή χωρίζουσα αυτόν από τής παιδικής ηλικίας χρονική απόσταση, τόσον ζωηρότεροι καθίστανται αϊ εικόνες, αϊ εινες τῶ προϋξένου τότε αγαθῶς έντυπώσεις. Αϊ άλλαι, αϊ θλιβεραί, ὡσεϊ εἶχον χαραχθῆ ἐπὶ τής ἄμμου, ἐοβέσθησαν σχεδόν. "Η, και ἂν ἀφήκαν ἴχνη τινά, εἶναι τόσον δυσδιάκριτα, ὡστε δυσκόλως δύναται τις νά τὰ διαχωρίσῃ ἀπό τῶν εὐαρέστων αὐτοῦ ἀναμνήσεων.

Μία τῶν ὠραιότερων ἀναμνήσεων του εἶναι ἡ έντύπωσις, ἣν τῶ προϋξένου τὰ κόκκινα αὐγά. Ἀπὸ τής πρώτης του πενταετηρίδος, καθ' ἣν ἤρχισε νά ἐννεῖ τῆ διαφορὰν τῶν χρωμάτων και νά γνωρίζῃ, ὅτι ἐκ φύσεως γεννῶνται λευκά, ἀπό τότε τὸ πασχαλινὸν χρώμα τῶν γεννῶ καθ' ἕκαστον ἔτος νέας συγκινήσεις. Ἄλλ' αἱ τελευταῖαι εἶναι ὡχρότεροι τῶν πρώτων. Ὅ,τι αἰσθάνεται ὁ ἀπειρωτῶν τὴν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀνοδὸν του εἰς περιωπὴν ὑψηλῆν, τοῦτ' αὐτό, κατ' ἀντίστροφον ἀκριβῶς λόγον, αἰσθάνεται και αὐτὸς ἐν τῇ παρελάσει τῶν ἀναμνήσεων τούτων. Καθ' ὅσον δὲ προχωροῦσι τὰ ἔτη, τὰ κόκκινα αὐγά ἀπόλλυται τὴν λάμπην ἐν ἀρχῇ και τὸ ζωηρὸν χρώμα τῶν ὀλιγῶν κατ' ὀλίγον μετέπειτα. Καθ' ἕκαστον ἔτος τὰ βλέπει ὡχρόντα. Οἱ κατασκευασταί, ἀρὰ γε, τόσον ἐνόθευσαν τὴν βαφὴν ἢ τῶν ὀμμάτων του ἢ δύναμις ἐξησθάνησε τόσον;

Δὲν ἐνθυμεῖται βεβαίως τί ἠτθάνθη, ὅτε βρέφους, ἐν τῇ μητρικῇ ἐτι ἀγκάλῃ, εἶδε νά τῶ ἐπιδεικνύουσι τὸ πρῶτον κόκκινον αὐγόν. Ἰσως εἰσθέτησε τὸ σκίρτημα, ὅπερ μετέπειτα εἶδεν εἰς ἄλλα βρέφη, και τὴν χαρὰν και τὴν ἀγαλλίασιν. Ἄλλὰ νομίζει αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι γίνεται πάλιν νήπιον και μετ' ἡδίας ἀναρῶντος φωνῆς, μετ' αἰγλῆν θεασασίαν ἐπὶ τής μορφῆς, τείνει τὰς μικρὰς του χεῖρας, διὰ νά τὰ λάβῃ, νά τὰ ἀρπάσῃ, νά τὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο και μυστηριώδες ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον ἐσπευσε μετὰ χαρᾶς νά τῶ ὑποδείξῃ ἢ μήτηρ του ἢ ἡ ἀδελφὴ του.

Ἡ ἀμέσως ἐπομένη ἐποχὴ παρουσιάζεται ἐπίσης ἀμυδρῶς εἰς τὴν μνήμην του. Τὸ κόκκινον αὐγὸν δὲν ἦτο βεβαίως ξένον εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔχαιρεν ἤδη, ὡς νά τὸ εἶλεπε διὰ πρῶτην φοράν και ἐτι πλείοτερον: διότι ἠδύνατο νά ἐκδηλώσῃ σαφέστερον τὴν χαρὰν, ἣν ἢ θέα του τῶ παρήγε: θὰ εἶπε τότε κατὰ πρῶτον τὸ ὄνομά του, παραμορφωμένον βεβαίως, ἀλλὰ μετ' ὀλην του τὴν καρδίαν, θὰ τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς μικρὰς του παλάμας, θὰ τὸ ἐθλίψε, θὰ τὸ ἐθώπευσε, θὰ ἐφοβήθη μὴ πέσῃ κάτω και θραυσθῆ, ὅπως βεβαίως θὰ τῶ ἔλεγον, και θὰ τὸ ἠσπάζετο τόσον συχνά, ὡστε νά προσκτεῖνῃ τὸ ἐρυθρὸν χρώμα τῶν χεῖλέων του μέχρι τής ρινός, μέχρι τοῦ πώγωνος. Φαντάζεται ποῖαν θλίψιν θὰ τῶ προϋξένει ἢ πτώσις του κατὰ γῆς, και πόσα δάκρυα θὰ τῶ προϋκάλει ἢ ἀνέγερσις του, μεθ' ἣν θ' ἀνεκάλυπτεν, ὅτι δὲν ἦτο πλέον, ὅπως πρῖν, στερογγύλον, στερεόν, ἀλλὰ καταστραμμένον, μαλακόν, ἐκρέον: πόσα δάκρυα μέχρις ὅτου θὰ τῶ ἔφερον ἄλλο νέον και καλόν, ὅπερ ὑπόπτως θὰ ἔλαμπανεν ἐκ τῶν χεῖρῶν του δίδοντος!... Ἄλλὰ και ὅταν θὰ ἐβεβηκίοντο περὶ τής έντελευτῆς ἀνικαταστάσεως, δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀγνώμων πρὸς τὸ παλαιόν, τὸ συντριβέν, ἀλλὰ και τοῦτο θὰ ἤξιου βλεμμάτων συμπαιθείας και στερογγῆς.

Ἡδὴ ἀναμφισβητήτως αἱ ἀναμνήσεις εἶναι ἰδιαι καὶ του, γνήσιαι. Δὲν τὰς ἐδανείσθη ἀπὸ ἄλλα παιδία, δὲν τὰς ἔκλαψεν ἀπὸ κλένενα.

Ἐνθυμεῖται: Ὅχι τρικλίζον πλέον, ἀλλὰ μετ' βῆμα σταθερόν, ἐσπευδεν εἰς τὸ μαγιστεῖον, ὅπου ἐντὸς μεγάλης χύτρας ἐβράζετο ἡ βαφὴ και ἐβυθίζοντο μετὰ προσοχῆς τὰ λευκά αὐγά, διὰ νά ἐξέλθωσι ροδόχραα ἐκ τοῦ λουτροῦ τῶν, και ἀνεβυθίζοντο πάλιν, διὰ νά ἐξέλθωσι κατακόκκινα πλέον. Περιέργως παρατηρητής, ὅπως εἶναι τὰ παιδιὰ πρὸ τῶν διαφόρων περιστάσεων τής ἐκτυλίξεως τοῦ βίου.

παρίστατο εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἑορτὴν, ἀτενῶς ἔχων προσηλωμένα διάνοιαν και βλέμματα ἐντὸς τής χύτρας, και θέλων μάλιστα νά συνεργασθῆ και ὑποδεικνύων τί ἐπρεπε νά κάμωσιν, ὅπως ἐκεῖνο ἐκεῖ, τὸ ὅποιον ἴστατο ὑψηλότερα τῶν ἄλλων και ἐλεύκαζεν ἐντὸς τοῦ βεβαμμένου ὕδατος, ὅπως ἐκεῖνο καταβυθισθῆ, τεθῆ χαμηλότερα, διὰ νά μὴ τύχῃ και ἀδικηθῆ εἰς τὸν χρωματισμόν. Ἄλλοτε ἐβύθιζε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τής ἀποψυχρανθείσης βαφῆς, τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων πρῶτον, μὴ τυχόν και ἕκασιν, ἴσως δὲ και τὴν χεῖρα ὀλόκληρον, ἐάν τὸν ἄφινον. Ἄν δὲ τοῦτο προϋκάλει ἐπιπλήξεις ἐκ μέρους τής μητρός του και δάκρυα κατόπιν ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἢ ἐπιπλήξεις ἐλησμονεῖτο και ἐξηραίνοντο τὰ δάκρυα εἰς τὴν θέαν τοῦ ὠραίου χρώματος τοῦ βαφέντος δακτύλου του, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τής χαρμωσύνου θέας τῶν κοκκίνων αὐγῶν.

Ἐνθυμεῖται τὴν χαρὰν αὐτὴν τοῦ ἐξαστοῦς ἑαυτοῦ του, και τὴν συμμερίζεται ἤδη ὡς νά ἦτο ἄλλος ἀνθρώπος.

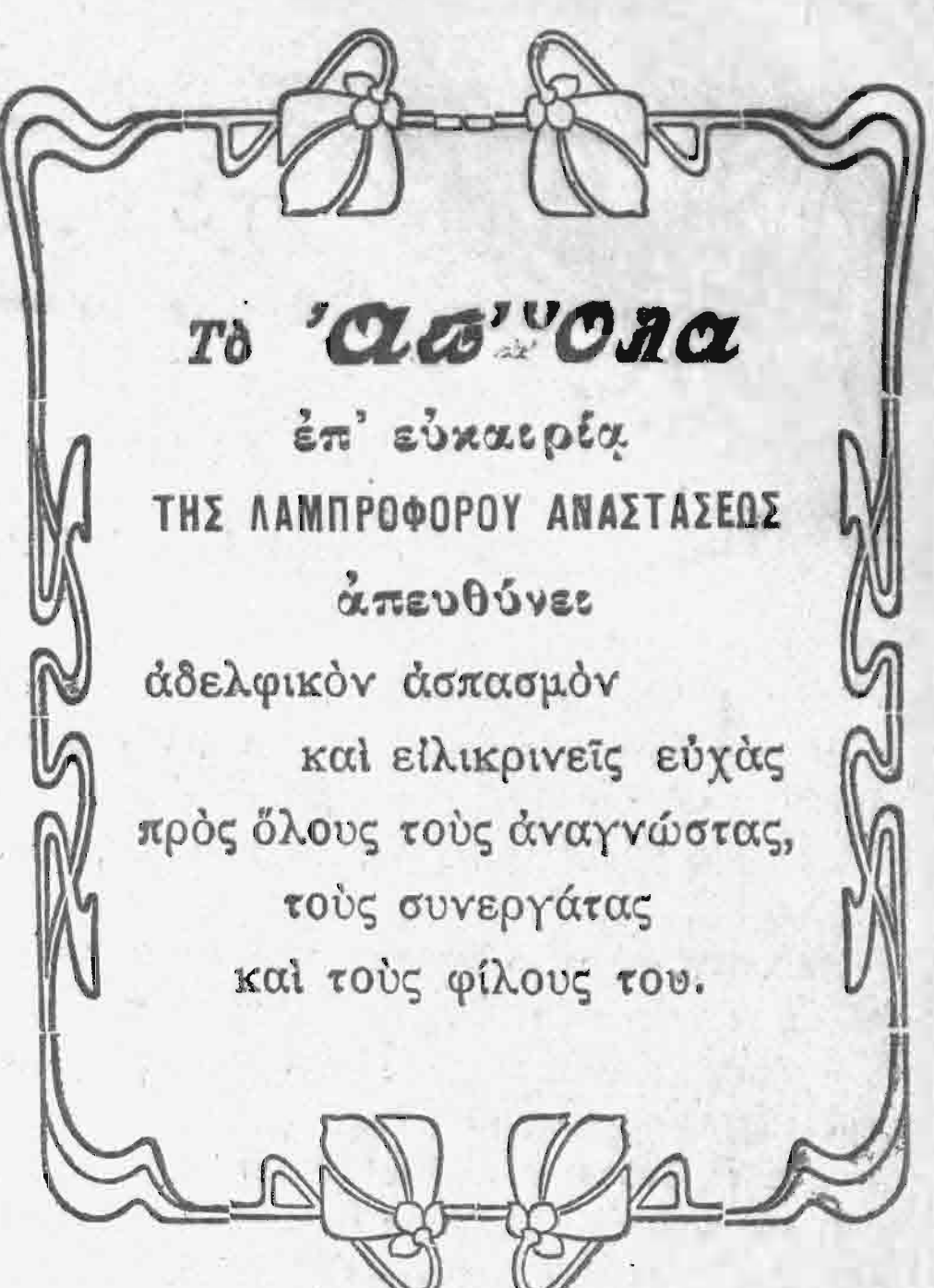
Κατὰ τὴν δεκαετῆ ἡλικίαν του, τὰ κόκκινα αὐγά προσέλαβον δι' αὐτόν νέας ιδιότητας. Ἐτρωγε βεβαίως και κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὴν νοστιμότητα, τὴν γλυκύτητα, τὸ ἄρωμα τῶν πασχαλινῶν οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσῃ. Εἶχε τὴν ἄδειαν τότε νά τρώγῃ ὄχι ἐν μονον, ἀλλὰ και δύο κἄποτε ὁμοῦ. Ὡ! τοῦτο δὲν ἦτο μικρὰ εὐδαιμονία. Ἐπειτα τὸ τσίγκρισμα τί ὠραία διασκέδασις! Τότε ἀκριβῶς ἤρχισε νά ἐπιπλῆξῃ εἰς τὴν τύχην. Τὸ τσίγκρισμα τῶν αὐγῶν εἶναι τὸ πρῶτον τυχηρὸν παιγνίδιον, ὅπερ παίζει ὁ ἀνθρώπος. Αὐτὸς μάλιστα ὑπῆρξε πάντοτε τυχηρὸς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι μίαν φοράν—θὰ ἦτο τότε δώδεκα ἔτων—ἐκάμα και μικρὰν τινα καλπονόθευσιν, βάψας μαρμαρίνον ὄν και δι' αὐτοῦ ἐπιτυχόν δύο ἢ τρία θύματα, ἀλλὰ τὸν ἐνόησαν ταχέως οἱ συνηλικιωταί του, τὸν ἐκήρυξαν ὑποπτεν και, διὰ νά τὸν παίξουν τοῦ λοιποῦ, ἐζήτησαν νά βεβαιωθῶσι περὶ τής γνησιότητος τοῦ αὐγοῦ του, τοῦτ' ὅπερ πολὺ τὸν προσέβαλλεν, ἴσως δὲ τῶ ἀγένετο και μικρὸν δια τὸ μέλλον μάθημα.

Δὲν λέγω, ὅτι ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τής ἡλικίας του ἤρχισε νά καθίσταται δι' αὐτόν ἀλαμπέστερον τὸ χρώμα τῶν κοκκίνων αὐγῶν. Δὲν ἐνθυμεῖται ὅμως νά τὸν ἐνεθουσιάζε πλέον ὡς πρὸ διετίας ἢ ἑορτῆς τής βαφῆς αὐτῶν. Ἰσως τὰ καινοουργῆ ἐνδύματα, ἴσως ὁ ἀμνός, ἴσως ἡ ἐκκλησία ὑπερισχυν κατὰ τὰς παρανομίας τοῦ Πάσχα. Ὅτε ὅμως, κατὰ τὸ πρῶτον πασχαλινὸν γεῦμα, τὰ ἔβλεπεν ἐπὶ τής τραπέζης, τὸ θελγητρὸν τῶν ὑπερίσχυε, τὸ τσίγκρισμα ἀπανταλαμβάνετο μετὰ χαρᾶς εὐλικρινεστάτης και ἡ βασιλεία τῶν ἐπὶ τής καρδίας του ἐκραταιοῦτο και πάλιν. Δὲν ἦσαν ὅμως πλέον τόσον νόστιμα, ὅσον ἄλλοτε, ἀλλ' εἰς τοῦτο βεβαίως δὲν ἔπαιον αἱ τεκοῦσαι αὐτὰ ὄρνιθας.

Βραδύτερον ἐνόησε τὸν λόγον, δι' ὃν εἶχεν ἀπολέσει τὴν πάλαι εὐαισθησίαν τῆς ἡ ἀκραιότητι, ἄλλως τε, αἰσθησίς του, ἢ γεῦσις. Ἀσεβῶν πρὸς τὰ νόμιμα, προσεπάθει ἐν κρηπτεῶ και παραβύστῳ νά κατευνάσῃ τὴν παράφορον πείναν, ἣν ἕκαστος καλὸς Χριστιανὸς αἰσθάνεται κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τής τεσσαρακοστῆς, οἱ ἀκοκκίνων αὐγῶν. Ἡτο ἤδη ἀρκατὰ ἐλευθερόφρων, ὅσον ἀφορῶ τὰς νηστείας, και τοῦτο δὲν τὸ ἐθαῶρει πλέον ἀμάχημα. Ἐμπωρεῖτο ὅμως τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς: τὸ πορφυροχρόρον σύμβολον τής Λαμπρᾶς ἔχανε δι' αὐτόν μέρος τοῦ θελγητρῶ του.

Ἄφ' ὅτου ἐγένετο εἰκοσαετής, ἤρχισε, φαίνεσθαι, νά διακρίνῃ τὴν κακὴν ποιότητα τής βαφῆς. Δὲν ἔλαμπον πλέον ὅπως ἄλλοτε. Παρήλθε και ἐν Πάσχα, καθ' ὃ δὲν ἐτσιγκρίσε—δὲν ἐνθυμεῖται διὰ ποῖαν αἰτίαν—. Ἄν ὅμως ἐβράδυνον νά τὰ φέρωσιν ἐπὶ τής τραπέζης καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τής διακαινησίμου ἐβδομάδος, ἦτο ἱκανὸς νά καταληφθῆ ὑπὸ ἀγανακτήσεως. Τὸ ὄνομά του, κατὰ πᾶσαν τοῦ χρόνου ἐποχὴν, διήγειρεν ἐν αὐτῷ ἠδυστάτας ἀναμνήσεις, ἀλλὰ, διὰ νά τῶ ἀρέσκῃ τόσον τὸ παρελθόν, φαίνεσθαι, ὅτι τὸ ἐκρίνεν ἀνώτερον τοῦ ἐνεστώτος. Τὰ ἐθώπευε πάλιν, ἀλλὰ μετ' φόβον μὴ κηλιδώσῃ τὰς χεῖράς του. Τὰ ἔτρωγε, ἀλλὰ μετ' φόβον μὴ βαρύνῃσι τὸν στόμαχόν του.

Εἰκοσιπενταετής, συμμερίζετο τὴν ἀγαλλίασιν και τὴν ἠσθάνετο πλέον αὐτὸς ἀπ' εὐθείας. Ἡ το ἐθιμον πλέον δι' αὐτόν τὰ κόκκινα αὐγά και ὡς ὠραῖον ἐθιμον ἐπρεπε νά τὸ σέβεται. Εἰς τὴν θέαν τῶν ὀμίλει ὑπέρ τής διατηρήσεως τῶν ἐθιμῶν τούτων

Τὸ Ύψος
ἐπ' εὐκαιρίᾳ
ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ἀπευθύνει
ἀδελφικὸν ἀσπασμόν
και εὐλικρινεῖς εὐχὰς
πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας,
τοὺς συνεργάτας
και τοὺς φίλους του.

ὡς κρῖκαν, συνδεδόντων ἡμᾶς μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἐδημηγόρει, ἵνα πείσῃ ἐκεῖνους, οἰεῖν... οὐδεμίαν εἶχον ἀντίθετον γνώμην· ἀλλὰ μετὰ τῆς θερμότητος, ὡστε πολλάκις ἠρώτα ἑαυτὸν μὴ ἐξῆπτε τὴν εὐγνωσίαν του ἢ ἀδυναμία τῶν πεποιθῆσεών του... Ἐφιλοσόφει εἰς τὴν θέαν των και ἀνεπόλει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῶν παιδικῶν του χρόνων. Τὰ ἐθεώρει ὡς προσφιλεῖ εἰκόνα προσφιλοῦς νεκροῦ. Τὸ χρώμα τῶν τῶ ἐφαίνετο ὡχρότερον, σκιῶδες και οὐδεμίαν ἔχον πλέον σχέσιν πρὸς τὰ ρόδα και τὰ νέφη τοῦ λυκόφωτος. Ἡ γεῦσις των, γεῦσις συνήθους αὐγοῦ. Καὶ πολλάκις—δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃ αὐτὸ οὐδεὶς δεκαπενταετής—πολλάκις... αὐγά ἀπλῶς τὰ ἀπεκάλει, ὄχι κόκκινα αὐγά. Ὡς νά ἔλεγε τὸν ἅγιον Εὐθύμιον, Εὐθύμιον ἀπλῶς, τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν, ἀπλοῦστατα Εὐφημίαν. Οὕτως ἡμέρα τῆ ἡμέρα αἱ ἐνετυπώσεις του καθίσταντο ὡχρότεροι μέχρις ἐκμηδετισμοῦ...

Ἄλλ' ὦ τοῦ μυστηρίου! Ἄνῆρ ἤδη ἀκμαῖος, ἐγένετο και πάλιν παις ἐξαίφνης.

Πρὸ τίνος ἐβάφοντο ἐν τῶ οἴκῳ του τὰ κόκκινα αὐγά. Νομίζετε, ὅτι, ὡς πρὸ τίνων ἔτων, παρήλθε χωρὶς ἐν νά στρέψῃ πρὸς αὐτὰ βλέμμα; Νομίζετε, ὅτι ἀτεχνολόγησε περὶ τής ποιότητος τής βαφῆς, ἢ ἐδημηγόρησε περὶ τής ἀναγκαιότητος τῶν ἐθιμῶν, ἢ ἐφιλοσόφησε περὶ τῶν ἐνετυπώσεων τοῦ παρελθόντος; Νομίζετε, ὅτι ἐφοβήθη μὴ κηλιδώσῃ τοὺς δακτύλους του; Νομίζετε...;

Ἀπατάσθε.

Ἐστάθη πάλιν ἀνωθεν τής χύτρας και παρετήρησε τὰ λευκάζοντα αὐγά, ἀπνα, ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐρισκόμενα, ἴσως θὰ ἠδικούνετο κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ χρώματος.

Ἐβύθισε τὸν δακτύλον του ἐν τῶ πορφυροχρόρῳ ὑγρῶ και εὐαρέστως παρετήρησε τὸν χρωματισθέντα δακτύλον του.

Ἐσθάνθη παλμὸς ἐν τῇ καρδίᾳ, τὸ σῶμά του ἐσκιότα πάλιν, ὅπως ἄλλοτε, ὅτε ἀπὸ τής μητρικῆς ἀγκάλης τὰ ἠτένισε κατὰ πρῶτον. Ἐξέβαλε μικρὰς χαρμωσύνους φωνάς, ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἵνα ἀρπάσῃ και ἀσπασθῆ τὸ πρῶτον ἐξασθέν. Ἐψιθύρισε τὸ ὄνομά των παραμορφωμένον, ὅπως ὅτε ἐστρεῖτο ἐτι ὀδόντων.

Ἐτσιγκρίσε μεθ' ὄσης χαρᾶς, ὅτε ἦτο δεκαετής, τὰ ἠπάσθη μεθ' ὄσης περιπαθείας τὰ ἠσπάζετο νήπιον, και ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅπερ ἔφερε πάλιν ἐναντι τοῦ κατόπτρου, εἶδε ζωγραφισμένην ὀλην τής γῆς τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἄλλὰ ποῖα λοιπὸν παράδοξος, θιμελιώδης μεταβολὴ ἐπεταλέσθη ἐν αὐτῷ;

Οὐδαμία.

Ἀπλῶς... ἐκράτει τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του.

I. M. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 302

Ὁ σκύλος ἐγαύγισεν, ἡ Αἰκατερίνη ἐπρόβαλεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὴν γραῖαν κυρίαν Καλουμένην μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίκας νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

Πόσον ἡ Αἰκατερίνη ἐκοκκίνησε, βλέπουσα νὰ εἰσέρχεται ἡ Μαρίκα!

Εὐθύς ὡς ἠνῆχθη τὴν καλημέρα καὶ ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς, διηυθύνθη δειλὰ εἰς τὴν ἐστίαν, ὡς τὴν ᾠδήγησεν ὁ υἱὸς τῆς. Ἡ περίφημος φωτογραφία ἦτο ἐκεῖ μὲ τὸ ψευδεπίγραφον πλαίσιόν τῆς.

Ἐνῶ ἤκουε τὰς ἐπισκεπτρίας τῆς, ἡ Αἰκατερίνη προσεπάθει νὰ θέσῃ εἰς τάξιν τὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ εὕρισκόμενα ἐπὶ τῆς ἐστίας. Ἐλαβε τὴν εἰκόνα, τὴν μετέθεσε κατ' ἀρχὴς ἀριστερά, ἔπειτα δεξιὰ, ἐφύσησεν ἐπ' αὐτῆς, διὰ νὰ διώξῃ τὴν σκόνην. Κατείχτο ἀπὸ μεγάλην νευρικότητα. Τὸ σχέδιον τοῦ Κυπριανοῦ ἦτο νὰ πέσῃ κάτω ἡ φωτογραφία, ἐν τούτοις ἡ Αἰκατερίνη δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ. . . Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἔμενεν ἡ εἰκὼν κολλημένη εἰς τὰ χέρια τῆς.

Εὐτυχῶς ὁ Κυπριανὸς ἐπηγρύπνει.

— Τί κάμνετε αὐτοῦ, μητέρα; ἠρώτησεν οὗτος.

— Καθαρίζω τὸ πορτραῖτό σου, Κυπριανέ, ἀπήντησε μὲ μισοπνιγμένην φωνήν.

— Τὸ πορτραῖτό μου; Ἄ! ναι, ἔχετε δίκαιον. Ἀλήθεια, δεσποινίς, ξεύρετε, ὅτι προχθὲς εἴχετε δίκαιον; Ἡ φωτογραφία αὕτη εἶναι ἰδική μου καὶ ὄχι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ἄ! ἔκαμεν ἡ νεᾶνις μὲ προφανῆ ἐκπληξιν.

— Μάλιστα! δὲν ἔχει οὕτω, μητέρα; Εἶναι ἡ φωτογραφία μου, ὅταν ἤμην δεκαοκτὼ ἐτῶν. Ἄλλοτε εἴχομεν ἀπατηθῆ.

— Μάλιστα, εἴχομεν ἀπατηθῆ, ἐπιθύρυσεν ἡ Αἰκατερίνη, πορφουμένη ὡς μικρὰ μαθήτρια.

— Ἀλήθεια! ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα. Στάσου, Ἰδού!

Ἐπλησίασεν ἡ νεᾶνις καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου τὴν φωτογραφίαν μὲ πλειότερον ἐνδιαφέρον.

— Τότε ἀσφαλῶς εἶθε σεις; ἠρώτησεν ἡ νέα τὸν Κυπριανόν.

— Φαίνεται.

— Καὶ ἡ ἄλλη λοιπὸν φωτογραφία;

— Εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι εἶναι μεγαλείτερος.

— Μάλιστα, φαίνεται, ἀλλ' αὐτὸ ἀποδίδεται ἐξάπαντος εἰς τὴν φωτογράφισιν. Δι' αὐτὸ, δὲν εἶναι διόλου παράξενον, νὰ γίνῃ αὕτη ἡ σύγχυσις, ἀφοῦ πρόκειται περὶ φωτογραφιῶν δύο ἀδελφῶν, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ μάλιστα πρὸ πενταετίας.

Ἡ Μαρίκα ἦτο ὅλη αὐτιά. Μία λάμψις χαρᾶς ἐπλημμύρει τὰ μάτια τῆς. Ἄν βέβαια μόνον ὁ Κυπριανὸς ἐβεβαίωσεν τὴν σύγχυσιν τῶν φωτογραφιῶν, ἐξάπαντος ἡ κόρη θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ ἡ μητέρα συνεφώνει. . .

— ὦ! εἶθε λοιπὸν σεις ὁ μικρὸς αὐτὸς νεανίας! τῷ λέγει, τὸ ἐφανταζόμην.

Ἐπειτα, στρεφομένη πρὸς τὴν Αἰκατερίνην:

— Μαμά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μίαν χάριν; Ἦθελα πολὺ αὐτὴν εἶδω τὴν φωτογραφίαν ὡς γαμήλιον δῶρόν μου. Θὰ μοῦ τὴν δώσετε;

— Χριστὲ καὶ Παναγιά! μεγάλο πρᾶγμα μοῦ ζητεῖς. Θὰ τὸ κάμω πολὺ εὐχαρίστως.

Ἐν τούτοις, ἡ προσφορὰ αὕτη ἐπίκρανε βεβαίως τὴν μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλε ποτε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ τῆς, τὸ ὁποῖον τὴν ὥρα ἦτο εἰς τὰ ξένα, μεταξὺ τῶν τρελλῶν.

Ἡ Μαρίκα ἦτο εὐτυχῆς πλέον. Δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ φαντασθῆ, ὅτι ἐγένετο τοιαύτη συμπαιγνία μητρὸς καὶ υἱοῦ, διὰ νὰ τὴν ἐξαπατήσασιν. Ἡ πεποίθησις δέ, ὅτι πλέον ἐλάμβανε σύζυγον τὸν νέον ἐκεῖνον, μεθ' οὗ ἀντιήλλαξε τὸν πρῶτον ἐρωτικὸν ἀσπασμὸν τῆς ζωῆς τῆς, τῆς ἐλευθέρωνεν ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, ὑφ' ὧν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατετρούχετο.

Ἐκ νέου ἠδυνήθη λοιπὸν νὰ μειδιάσῃ πρὸς τὸν Κυπριανόν καὶ

τοῦ λοιποῦ δὲν ἀντίστατο πλέον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅπως ἐπισπευθῆ ὁ γάμος, ἀφοῦ ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος. . .

Τί θὰ ἦτο ὁ ἔρωσ ἀνευ ὄνειρου τινός; Δι' αὐτὴν ἦτο τὸ φίλημα τῆς ἄλλοτε ὡς ὄνειρον. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο τῆς πρώτης νεότητος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὸ θερινὸν δεῖλι ὑπὸ τὸ σκιάφωσ, θὰ ἐκαλλώπιζε τὰ φιλήματα τοῦ μέλλοντος. Ἡ κόρη θὰ εὕρισκε τὰ χεῖλη τοῦ συζύγου τῆς γλυκύτερα, γνωρίζουσα, ὅτι τὰ αὐτὰ χεῖλη τὴν εἶχον θωπεύσει ποτέ.

Τὰ παραμύθια τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ὁμιλοῦν διὰ μερικὰ ἀρχοντόπουλα, τὰ ὁποῖα, εὕρισκοντα μίαν ξανθὴν τρίχα ἰδιαιτέρως λεπτὴν καὶ τρυφερὰν, ἐρωτεύοντο τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε, καὶ τῇ παρεῖχον τὴν ψυχὴν των καὶ τὴν καρδίαν. Ὁ Βερτράνδος καὶ ἡ Μαρίκα εὕρισκοντο ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἦγαπῶντο ὄχι διὰ μίαν τρίχα, ἀλλὰ δι' ἓν γάντι, δι' ἓν ἄρωμα λιβαδιοῦ, διὰ τὴν γλυκύτητα ἑνὸς ἀποχωρισμοῦ. Ἦγαπῶντο δι' ὅλα αὐτὰ τὰ γλυκὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο οὐδεμίαν νὰ ἔχουν σχέσιν καὶ σημασίαν μὲ τὸν ἔρωτα, πλὴν τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν αὐτὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα, ὅταν ὑπάρχῃ ὑπὲρ αὐτὰ φαντασία, ἡ ὁποία πλέκει. . .

Ὁ Κυπριανὸς ἦτο κατατεθειγμένος νὰ βλέπῃ τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς Μαρίκας. Δὲν ἐφοβεῖτο, εἰμὴ ἓν πρᾶγμα: τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Βερτράνδου. Ἐὰν ἐξαφνα ἐπέστρεφε, πρὸ πάντων τώρα, ὅτε ἀκόμη ἡ καρδία τῆς Μαρίκας ἐκυμαίνεται!

Εἶναι δὲ ἀληθές, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ Μπρουσκάιλ ὠμίλει πολὺ διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ του.

Εἶχε λόβει εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἰδρύματος, ὅπου ἦτο ἐγκλειστος. Διὰ τῶν εἰδήσεων ἐκείνων ἐπληροφορεῖτο, ὅτι ὁ Βερτράνδος ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Τὸ δικαστήριον δὲν θὰ ἀνελάμβανε τὴν καταδίωξιν, ἀν βεβαίως δὲν κατετίθετο εἰς αὐτὸ καταγγελία τις. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἔκαμνε τὴν καταγγελίαν ἐκείνην; Ὁ λεμβοῦχος εἶχε πλέον τελειωτικῶς θεραπευθῆ, τὸν ἐθεράπευσαν δὲ ἰδιαιτέρως τὰ χίλια πεντακόσια φράγκα τοῦ Μπρουσκάιλ, οἱ ἄλλοι δὲ χωρικοί, οἱ κακοποιηθέντες ἀπὸ τὸν Βερτράνδον, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἶχον ἀποζημιωθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα, ὥστε οὐδεὶς πλέον θὰ ἠγειρεν ἀξιώσεις νέας. Ὁλη λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο τελείως λησμονημένη, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Βερτράνδος εἰς τὸ χωριό. Αὕτη ἦτο καὶ ἡ γνώμη τοῦ γέρο-Μπρουσκάιλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ πληρώσῃ μισθοὺς καὶ τροφεία εἰς τὸ ἄσυλον.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς του ἠναντιώθη ὁ Κυπριανός. Ἐξελιπάρησε τὸν πατέρα του ν' ἀφήσῃ τὸν Βερτράνδον εἰς τὸ ἄσυλον, τοῦλάχιστον ἐπὶ τι διάστημα ἀκόμη.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γέροντος Μπρουσκάιλ, καὶ ὁ Βερτράνδος, ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθῆ περὶ αὐτῆς, δὲν ἐφαίνετο καὶ πολὺ πρόθυμος νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο εὐτυχέστερος εἰς τὸ πλευρὸν τῶν τρελλῶν, παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Μπρουσκάιλ τῷ διεβίβασε μερικὰς κατάρας, ἀλλ' ἐν τέλει συγκατετέθη τὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸ ἄσυλον μερικὰς ἀκόμη ἑβδομάδας.

Εἰς τὴν ἑπαυλιν ὑπῆρχε μεγάλη κίνησις καὶ ἀφθονία ἐργατῶν: ξυλουργοί, κτίσται, βαφεῖς εἰργάζοντο ἀνεκδότως, ἐπιδιορθώνοντες τὸ σπιτι, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Κυπριανοῦ καὶ τῆς Μαρίκας. Ἡ ἀρχαία κατοικία ἦτο σχεδὸν ἀγνωρίστος, μετεβάλλετο κατὰ νέον ρυθμὸν καὶ νέαν τεχνοτροπίαν.

(ἀκολουθεῖ)

"Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλουδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὕρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ νεκρολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχωρέσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

Ο ΖΩΗΡΡΥΤΟΣ ΤΑΦΟΣ

Τώρα, οτε η αναπαύσασις του θείου Δράμα-τος και της ύπερφουδης Αναστάσεως του Σωτήρος τελείται εν τοις ορθοδόξοις ναοις, σπαύσωμεν, νοεροί προσκυνηταί, πρὸς τοῦς ἱεροῦς ἐκείνουσ τόπουσ, εἰς οὓς διδραματισθησαν ταῦτα, και καταθέσωμεν ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἰχνῶν τὸν εὐλαβῆ τῆς πίστεως ἡμῶν ἀσπασμόν.

Ἄν, βεβαίως, ὅλα τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσα-λήμ τὰ προσκυνήματα εἶναι ἀνάπλεα τοῦ θείου ἀρώματος τῆς πίστεως, ἂν ὅλα εἶναι ἀρρηκτικῶσ συνδεδεμένα πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ Διδασκάλου, ὑπερ αὐτὰ ὅμως, ἀειλαμπῆ και περιφωτός, πρόκειται ὁ πανάγιος Τάφος, ἐνθα τὸ θεῖον σῶμα τοῦ μεγάλου Ἀναμορφωτοῦ κατετέθη και ἐξ οὗ, κενωθέν-τος, ἐκκηρύχθη ἡ λαμπροφῶρος Ἀνάστασις.

Σήμερον ὁ πανάγιος Τάφος, ἀποτελῶν ἰδιαίτε-ρον κτίσμα και κορυφώτατον ναῖνον, Ἅγιον Κου-βούκλιον καλούμενον, καίται ἐν τῷ κέντρῳ ἁκρι-βῶσ τοῦ μεγίστου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως και κατάν-τικρον τοῦ τέμπλου τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ τῶν Ὁρθο-δόξων.

Τὸ τέμενος τοῦτο ἔχει πρόσωπιν ὕψους ἕξ και ἡμίσεος μέτρων, πλάτους δὲ τριῶν και ἡμίσεος, κοσμημένον διὰ σειρῶν κηροπηγῶν και δι' ἕκα-τοντάδων ὄλων περικόσμων κανδηλῶν. Μικρὰ θύρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς προσόψεως ἀγει εἰς τὰ ἐντός. Ἡ εἰσόδος αὐτῆ περιβάλλεται δι' ἱερῶν ἐπιγραφῶν, σχετικῶν πρὸς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου: «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον», και: «Τῷ ζωοδότῳ σου Τάφῳ παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀπάτῳ σου εὐσπλαγγίῳ, Χριστῷ ὁ Θεός».

Ὅντως, ὑπὸ ἱεροῦ συνέχεται ὁ προσκυνητῆς ρίγους, ἀναλογιζόμενος, ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου τὸ καθημαγμένον και νεκρὸν τοῦ Κυρίου σῶμα ἀπετέθη, και ὅπου ἡ γλυκαία και παρήγορος τοῦ Ἀγγέλου ἠκούσθη φωνή:

— «Οὐκ ἔστιν ὄθρα, ἀλλ' ἐγήγερται».

Τὸ Ἅγιον Κουβούκλιον διαίρεται ἐντός εἰς δύο διαμερίσματα. Τὸ ἐν, ὁ προθάλαμος τοῦ θείου ἄντρου, ὀνομάζεται ἅγιος λίθος, διότι ἐκεῖ εὐρέθη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀποκαλισθεὶς λίθος τοῦ μνή-ματος, τοῦ ὁποῦ και τμήμα, πανσχοθέν προφυ-λαττόμενον, εὐρίσκει ἐκεῖ ὁ προσκυνητῆς ἐπὶ μικροῦ κίονος ἀπετεθειμένος. Ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦτου τελείται ἡ θεία μυσταγωγία κατὰ τὰς ἐρη-τάς τοῦ Πάσχα. Ὑπερ τὸν κίονα τοῦτον καίονται διηνεχῶσ δεκαπέντε κανδηλαί, ἕξ ὧν ἀνά πέντε ἀνή-κουσαι τοῖς Ὁρθοδόξοις και Δυτικοῖς, τέσσαρες τοῖς Ἀρμενίοις και μία τοῖς Κόπταις. Τοῦ προθαλάμου τοῦτου ἡ οἰκοδόμησις ἀνάγεται, κατὰ τοὺς ἱστο-ριογράφους, εἰς τὸν δέκατον αἰῶνα.

Μετὰ τὸν προθάλαμον τοῦτον, ὁ προσκυνητῆς εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου, τὸ περιλαμβάνον τὸν πανάγιον Τάφον. Τὸ διαμέρισμα τοῦτο, μικρότερον τοῦ προηγούμενου, περικλίσει τὸν ζωήρρυτον Τάφον. Ὁ προσκυνητῆς, ὁ εἰσερχόμενος εἰς αὐτό, βλέπει δεξιῶ τοῦ τὸ μέρος, ὅπου ἐτάφη ὁ Κύριος, ὁμοιον πρὸς κοινὸν μνημεῖον, πεκαλυμμένον διὰ μαρμαρί-νης πλακῶσ, μήκους δύο περίπου μέτρων. Ἡ πλάξ αὐτῆ καλύπτει και προφυλάττει ἀπὸ τὰς προσβο-λάς τοῦ χρόνου και τῶν προσκυνητῶν τὸν πόθον τοῦ θείου μνήμα.

Πλάξ μαρμαρίνη, ὑπερ τὸ μνήμα ἐντειχισμένη ἐν ἀναγλύφῳ, παριστᾷ τὸν Σωτῆρα μετὰ δύο Ἀγγέλων, κυπτόντων τὰς κεφαλὰς πρὸ τοῦ θείου μυστηρίου.

Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν ἀνθρωπίνῃ γραφίς νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὰ ψυχικὰ συναισθήματα, ὑφ' ὧν κατέχεται πᾶς Χριστιανός, ἀξιοθεῖς νὰ πανήσῃ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ χάρου και νὰ κύψῃ κατασπαζό-μενος τὸ ἱερὸν μνημεῖον, ἀφ' οὗ ἡ χαρὰ ἀνέθορε και ἡ ἁμαρτία κατελύθη. Συνοχῆ, γοητεία, κατάν-υξις, συντριβῆ, μεταρσίωσις συνέχουν τὴν καρ-διαν παντός.

Τὰ πνευματικὰ χαίτη ἄσ φέρωμεν νῦν ἐπὶ τοῦ σπ-τατοῦ Τάφου τοῦ Θεοανθρώπου και ἀποθέσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀγνότερον ἀσπασμόν, τὸν ἀσπασμόν αὐτόν, ὅστις κλίσει ἐνα λίθον ἐπὶ ἁμαρτωλοῦ και βεβαρμένον παρελθόντος, διανοίγει δὲ μίαν ὁδὸν ἀγνόητος και ἀρετῆς ἐν τῇ ὑπολειπομένῃ τῆς ζωῆς σταδιοδρομίᾳ.

A.

Ἀνάστασι... σημαίνει σ' ἐκκλησιᾶς
χαρούμενα ἢ καμπάνα οἶν χτυπᾷ.
Ἀνάστασι στὸ νοῦ και στῆς ψυχῆς
μᾶς ψάλλει και ἡ φύσις μυστικά.

Ἐκύλισ ἡ πέτρα τοῦ καύμοῦ,
ποῦ μαύριζε τοῦ κόσμου τὴν καρδιά,
κ' ἐχύθηκε τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ
στῆς φύσις τῆ μεγάλη σκοτεινιά.

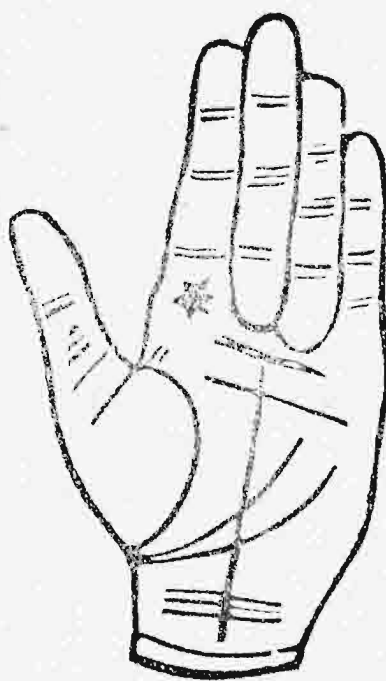
Ἀνάστασις!... Ὡ! εἶδαμε τὸ φῶς
ἡμεῖς τῆς ἁμαρτίας οἱ τυφλοὶ
και τώρα εἰς τὴν δόξα σου ἐμπρός
σου ψάλλομε, Θεέ, γονατιστοί.

Ἀνάστασι τὸ σημαντικό καλεῖ
πλουσίους και πτωχοὺς στὴν ἐκκλησιά.
Χριστὸς ἀνίστη!... δώσιτε τὸ φιλί,
ἄνδρες, γυναῖκες και παιδιά.

I. N. ΜΟΛΥΒΔΑΣ

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ τοῦ νεωτέρου στυμοῦ
εἰς τὸ κατάστημα
τῆς δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δίοδος Τοῦνελ, ἀρ. 5.
Ἐν αὐτῷ θὰ εὕρετε προθυμίαν, ταχύτητα,
ἀφθονίαν ὑλικῶν και τιμὰς εὐθηνότητας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς πρὸς τὴν χειρομαν-
τίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ'
ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του:
Μπίργιγλον, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς
Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀριθμ. 11.
Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς
χειρομαντικῆς του δυνάμειος
κατορθῶνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ
παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα
και νὰ μεταβίβῃ τὴν τύχην τῶν
συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ
χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν
ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν
ροήν τῶν αἰῶνων. Πρὸς διαπί-
στωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς
ἀνω χειρομάντιου, ἀποταθῆτε ἅπαξ
πρὸς αὐτόν.

N. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον
ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.
Ἡ ἀμοιβῆ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν προ-
πληρώνεται.
Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φερμινετζιλίρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ

ΚΑΔΗΚΙΟ Γ'

Ὁ βασιλεὺς τῶν Κινηματογράφων.

Μανδολινάτα, Γαινίαι θανάσιαι. Ἀληθῆς ἀπόλαυσις

Ὅλοι στὸ «ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ»

Θάνατοι. — Μὲ
πολλὴν και ἀμετρον
θλίψιν ἔμαθεν ὁ εὐ-
ρὺς κύκλος τῶν φί-
λων αὐτοῦ, ὅτι ὁ
Ἰωάννης Τριαντα-
φυλλίδης δὲν ὑπάρ-
χει πλέον ἐν τῇ ζωῇ.
Νέος μὲ πολλὰ ψυ-
χικὰ και ἠθικὰ χα-
ρίσματα, φέρελπις
και ὀρθορὸς, διακρι-
θεῖς πάντοτε ἐν τῷ
κύκλῳ τῆς δρασεὸς
του, ἦτο ἀγαπητὸς
εἰς ὄλους, ὅσοι τὸν
ἐγνώριζον. Ἐκ παι-
δικῆς ἔτι ἠλικίας
ἐπιδεικνύων ζῆλον
και ἀγάπην πρὸς

τὴν πρόδοον, ἀπεφοίτησε τοῦ Ζωγραφείου μὲ
βαθμόν ἀριστα, ἀσπασθεῖς δὲ τὸ στάδιον τοῦ
ἤλεκτρολόγου, ὑπηρετήσων ἐπὶ ἐξουσίαν μὲν παρὰ
τῆ κεντρικῆ ἔδρᾳ τῆς Ὀθωμ. Τραπεζῆς, μεθ' ὃ
ὡς πρῶτος μηχανικός εἰς τὴν Τραπεζαν τῶν
Ἀθηνῶν ἐνταῦθα. Ματαβὰς πρὸ τινος εἰς τὴν
πατρίδα του Ἄνδρον, προσεβλήθη ὑπὸ δξείας
περιτοινίδος και, παρὰ τὰς περιθάλψεις τῆς ἀπι-
στήμης και τῆς θείας αὐτοῦ, ὑπέκυψε εἰς τὸ μαι-
ρατόν, καταλιπὼν ἀμετρον θλίψιν εἰς πάντας τοὺς
οἰκειοὺς και φίλους αὐτοῦ. Συλλυπούμενοι ἐγκαρ-
δίως τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀιδί-
μου, εὐχόμεθα αὐτῷ τὴν μνήμην ἀληστον.

— Πλήρης ἡμερῶν ἀπαβίωσις τὴν Παρασκευὴν ὁ
Διονύσιος Α. Βλαχιώτης, πατήρ τοῦ γνωστοῦ ἐν-
ταῦθα ἐργοστασιαρχοῦ και ἐμποροῦ κληῶν κ. Α.
Βλαχιώτη. Ἡ μηδισία, ἧς προϊστατο ὁ χωροπύλο-
πος κ. Χριστοφόρος, ἐγένετο τὴν ἰκαύριον, παρα-
στάντες πολλοῦ κόσμου, συλλυπηθέντες τοὺς εἰσὺς
τοῦ ἀειμνήστου, πρὸς οὓς ἀπευθύνομεν και ἡμεῖς
τὰ συλλυπητήριά μας.

— Μὲ λύτης δάκρυα και βοιωκωμένη τὴν καρ-
διὰ συνάθευσαν τὴν π. Πέμπτην, 24 Μαρτίου, εἰς
τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν Ἐμμανουὴλ Π.
Ἐμμανουηλίδην, ἱατρόν, οἱ συγγενεῖς και φίλοι
του. Ἀπέθανεν ἐν Κούμκαπου, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς
νεότητός του, μόλις τριακοντούτης. Ἀπὸ ἐπτὰ
ἐτῶν διατέλει ἱατρός τῶν Ἐθνικ. Φιλανθρ. Κατα-
στημάτων. Ἡ προσβαλοῦσα αὐτόν ἐπικίνδυνος
ἀσθένεια, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν φίλων
συναδέλφων του, ἐντός ἐπτὰ ἡμερῶν ἀπέσπασε τὸν
δυστυχῆ νέον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀπαρηγορητοῦ μη-
τροῦ και ἀδελφοῦ. Ραίνομεν μὲ λουλούδια τὸν τά-
φον τοῦ φίλου ἱατροῦ. Ἐξσηλήρωσε τὸ καθῆκόν
του. Ἐθυσίασε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν βωμόν τῆς
ἐπιστήμης. — Π.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

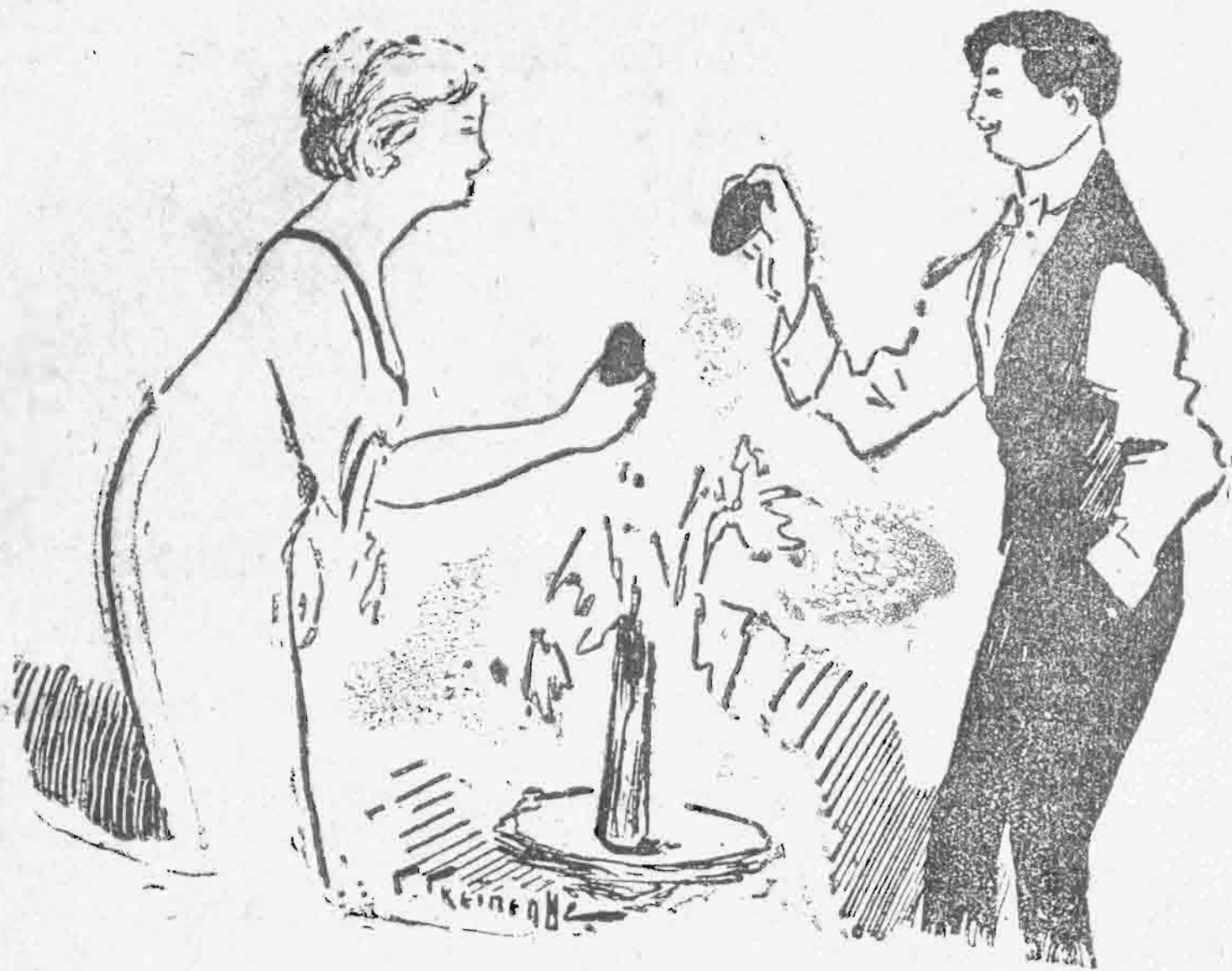
Μεγάλη ὁδὸς Μπέγιογλου, 188,
παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.
Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεῖα και παιδικὰ εἶδη
εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνάς.

ΤΟ ΜΙΚΡὸΝ ΚΕΡΔΟΣ

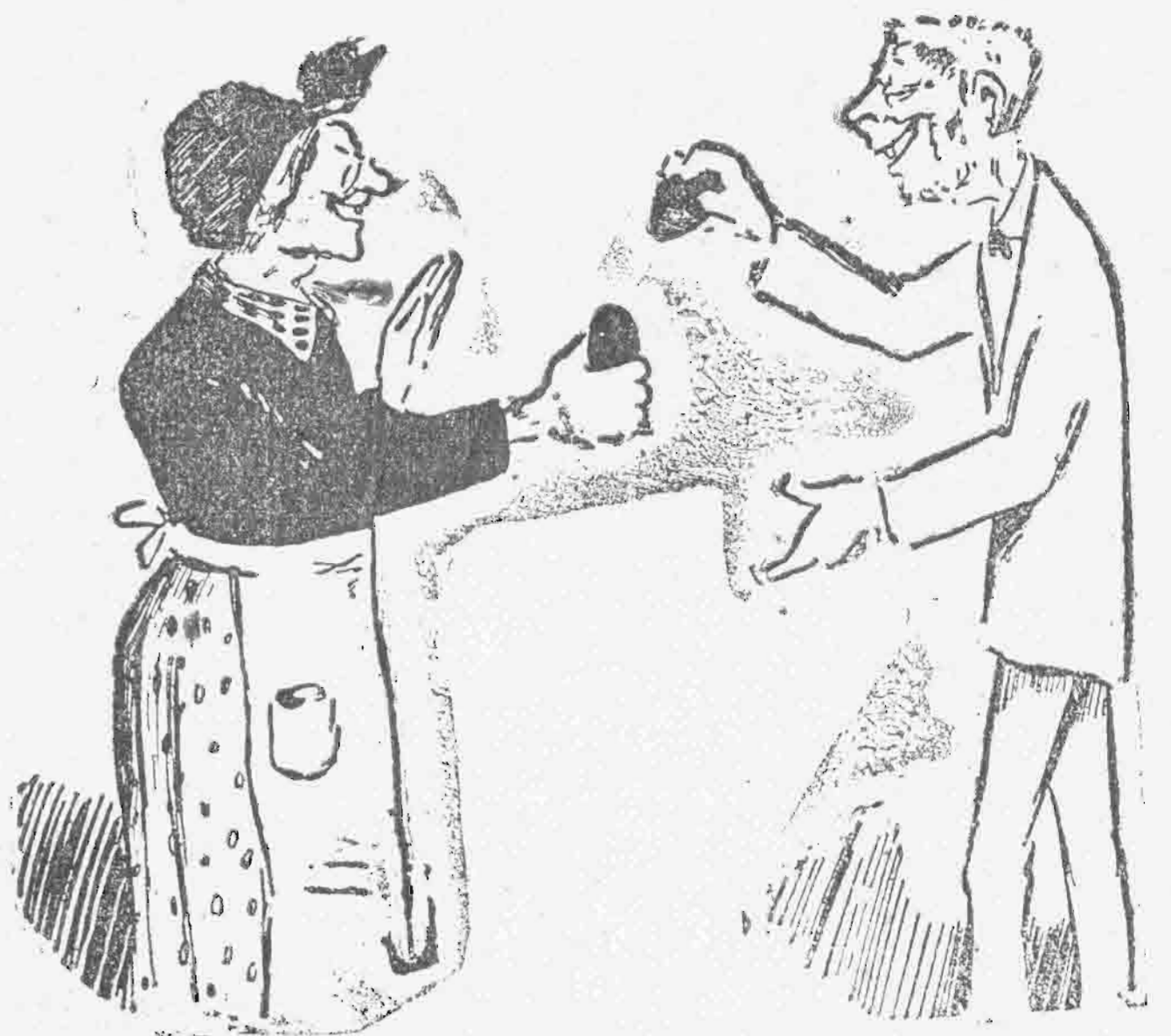
Κατάστημα μανιφαιτούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Πανιά διαφόρων
εἰδῶν και ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα
και βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες,
προσόμια, κουβέτες, στόρια, τραπεζομάν-
δουλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ και εἰς
τιμὰς εὐθηνότητας.

κατά την νεότητα

κατά τὸ γῆρας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΡΧΗ ΤΩΝ — ΩΡΑΙΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Ὁ χριστιανικὸς κόσμος εὐλαβῶς διετήρησε τὴν ἀρχαιοτάτην συνήθειαν, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ λαμπροφόρου Πάσχα κάμνη χρῆσιν τῶν κοκκίνων ὠδῶν, ἀνταλλάσσων αὐτὰ καὶ ὡς δῶρα Πασχαλινά. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλοὶ ἀρκετὰ ὠραῖα καὶ διδακτικὰ παραδόσεις περὶ τῆς συνήθειας ταύτης ἔχουν γραφῆ ἕως τῶρα, χωρὶς ὅμως μερικαὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μᾶς βεβαιώσουν τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τῆς ἱστορίας. Ἡ εὐλάβεια ἀπ' ἐνός καὶ ἡ ἀνέκφραστος χαρὰ ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μᾶς ἀπ' ἐτέρου, ἐνέπνευσαν ὅλους τοὺς δημιουργοὺς καὶ ὑμνητὰς τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης συνήθειας. Ἐν τούτοις, ὑπάρχει καὶ ἡ ἱστορικὴ περὶ αὐτῆς βᾶσις, ἡ ὁποία οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφίνει, ὅτι ἡ συνήθεια τῆς χρήσεως τῶν κοκκίνων Πασχαλινῶν ὠδῶν δὲν εἶναι, ὅπως ἐνομίσθη, τυχαῖον δημιουργημα λαϊκῆς παραδόσεως.

Λοιπόν, κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην βᾶσιν, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ εἰς ἀρκετὰς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικὰς πηγὰς, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἔλθοῦσα εἰς τὴν Ρώμην, διὰ τὴν κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, παρουσιάσθη πρὸ τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν κόκκινον ὠδόν, ἀναφωνήσασα: *Χριστὸς ἀνέστη!* Τοῦτο μόνον ἐγνώσθη μετὰ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφορμὴ, διὰ νὰ διάδοθῃ πολὺ γρήγορα μετὰ τῶν ὅλων τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς εὐλαβὴς καὶ ἀπαραίτητον πλέον ἐπικρατήσαν ἔθιμον.

Κατ' ἄλλους, ἡ Μαρία, ἔλθοῦσα εἰς τὴν Ρώμην, κατήγγειλε πρὸ τοῦ Τιβερίου τὸν Πιλάτον, διότι οὗτος δὲν ἠμπόδισε τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ Θεανθρώπου. Τοῦτο ὅμως, παρατηροῦν ἄλλοι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθές, ἀφοῦ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑψηλὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ παρεκάλει τὸν Πατέρα του νὰ συγχωρήσῃ τοὺς φονεῖς του.

Πολλοὶ ἠρώτησαν, διατί ἡ ἱσαπόστολος εὐσεβὴς τοῦ Κυρίου μαθήτρια νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Τιβέριον ὠδὸν καὶ διατί νὰ βᾶψῃ τοῦτο κόκκινον;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΑΣΙΣΤ

Ἰὺπό τὸν μαγικὸν αὐτὸν τίτλον σιγέζεται ὑπερτάτου ἐνδιαφέροντος καὶ σκηνῶν περιπετειωδοσιῶτων δράμα ἐξ 7 ἀποτελούμενων μερῶν καὶ 3500 μέτρων.

Ὁ Μάσιςτ δὲν εἶναι μόνον ὁ μυθικὸς σωτὴρ τῆς Καμπυρίας, ἀλλὰ καὶ ὁ πραγματικὸς προστάτης μιᾶς ἄλλης κόρης, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα, ἐπειδὴ ἦτο κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, νὰ καταδιώκται πεισιμότως καὶ λυσσῶδῶς ἀπὸ κάποιον μυσαρὸν θεῖόν της, ὁ ὁποῖος πρέβη καὶ μέχρι τοῦ κακουργήματος, νὰ κάμῃ τρελλὴν καὶ τὴν μητέρα τῆς ἀνεψιάς του ἐκείνης. Ἄλλ' ὁ Μάσιςτ εἶναι ἐκεῖ μὲ τὴν ὑπέροχον εὐωμὴν του, μὲ τὸ σπινθηροβόλον του πνεῦμα, ἀλλὰ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἀπαρδειγματίστον ἀφοσίωσιν, κατανικῶν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς συνετόχους τοῦ θεοῦ, παρακόμπει ὅλα τὰ παρεμπόδιοντα ἐμπόδια καί, τέλος, σώζει τὴν μητέρα μετὰ τῆς θυγατρὸς.

Τὸ πῶς, δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐδῶ. Αἱ πυκναὶ καὶ ἐπάλληλοι περιπέτειαι, τὰ ποικίλλοντα ἐπεισόδια, τὰ ὑπέροχα ἀνδραγαθήματα τοῦ ἥρωος, ἐν τῇ διηγήσει χάνουν τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν γοητείαν. Τοῦτο μόνον σημειώσωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὅτι οἱ ἀναγνώσται μᾶς πρέπει νὰ ἐπαφελθῶσι τῶν παραστάσεων τοῦ ἔργου, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε, συγκεντρώνουν καθ' ἐκάστην ἀπειρον καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον, καὶ νὰ σπεύσωσι νὰ τὸ ἀπολαύσωσιν.

Ἄσ' Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
 παρέχον ἔκπτωσιν 30 0/0
 εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Καὶ ἀπαντῶσιν ἄλλοι:

Οἱ ἔθνικοί, ἀνέκαθεν καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀπλοῦν καὶ σμικρὸν δῶρον προσέφερον ὠδόν. Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς νεκρικοὺς διαλόγους τοῦ Πλουτάρχου ἀναφέρεται τοῦτο. Ἡ συνήθεια δὲν ἔπαυσε καὶ μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, πολλοὶ δὲ τότε εἰς τοὺς ἀρχοντας, καὶ ἐν γένει εἰς κάθε ἀνώτερόν τους, συνειθίζον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἢ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐπισημοὺς ἑορτὰς, νὰ προσφέρουν ὠά. Ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερον εἰς ὅχι ὀλίγους ἀσιατικοὺς λαοὺς ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί τοῦτο.

Βεβαίως καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, προκειμένου νὰ πῆρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ αυτοκράτορος τῆς ὑπερηφάνου Ρώμης, ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ, ὅπως ἐτήρησε, τὴν συνήθειαν ταύτην.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὠραῖα καὶ σημαντικὰ καὶ ἡ γνωστὴ παράδοσις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ὠδὸν συμβολίζει τὴν μέλλουσαν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν. Διότι, ὅπως ἐκ τοῦ ὠοῦ, τὸ ὁποῖον εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δὲν παρουσιάζει κανέν σημεῖον ζωῆς, γεννᾶται ζωὴ καὶ ὑπαρξις, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ φθαρτοῦ κόσμου θὰ ἀναστῆθῇ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς μέλλουσαν καὶ αἰωνίαν ζωὴν.

Οὕτως ἢ ἄλλως, τὸ κόκκινον ὠδὸν τοῦ Πάσχα ὑπενθυμίζει τὸ ὕψιστον ἐκ τῶν δογμάτων τῆς πίστεώς μας καὶ τὴν διὰ τῆς χύσεως τοῦ θεοῦ ἁϊματος ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς καταστροφῆς.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΑΓΩΓΙΑ ΤΟΥ ΥΨΙΦΩΝΟΥ

κ. ΘΔ. ΣΕΪΜΙΡΗ

Ὁ ἀγαπητὸς συμπολίτης καὶ διακεκριμένος ὑψίφωνος κ. Ὀδυσσεὺς Σεΐμιρης προβάλλει πάλιν προσεχῶς, ὅπως θέλῃ καὶ γοητεῦσῃ τὸ δημόσιον διὰ τῆς λιγυρᾶς καὶ γλυκυτάτης φωνῆς του. Χαίροντες διὰ τὴν διδομένην ἡμῖν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπολαύσωμεν στιγμὰς τινας, ἀκούοντες μουσικὴν ἠγνλημένην ὑπὸ τοιοῦτου λάρυγγος, ἐπαφίνομεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ, μαγευομένους ὑπὸ τοῦ ἔσματος τοῦ καλλικελάδου ψάλτου, ὅπως ἀνευφημήσωσιν αὐτόν, ψάλλοντα τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια διαφόρων μελοδραμάτων τῶν διασημοτέρων εὐρωπαϊῶν μουσουργῶν.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικοὺς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52